

ပညာတတ်တိုင်း ပညာရှိ မဖြစ်
လူထုစိန်ဝင်း

NKLM
0272

၂၀၁၃-၂၀၁၄

စိတ်ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်မြင့်တဲ့ လူတွေကမှ

ဗြဟ္မစိုရတရား ပွားများနိုင်တယ်။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့

ဗြဟ္မစိုရတရားတွေ ခေါင်းပါးတဲ့အတွက်

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပစ္စန္ဒရစ် အရပ်သဖွယ်

ဖြစ်ရတာ။ ဒီအချက်ကို နားလည်လာရင်

သမိုင်းလို၊ ဒဿနိကလို ဝိဇ္ဇာပညာသမားတွေ

စိတ်ဓာတ်ကျစရာ မလိုဘူး။

ကွန်ပျူတာ အင်တာနက် ကျွမ်းကျင်မှ

လူတောတိုးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။

လူအထင်ကြီး လေးစားခံရတာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီစာအုပ်ဟာ . .

၁။ ယုန်နှစ်မှာ ယုန်သားစားခြင်း

၂။ ပညာတတ်တိုင်း ပညာရှိမဟုတ်

၃။ ပါးစပ်သတင်းစာ စတဲ့ . .ဟိုအရင်က ထုတ်ခဲ့ဖူးတဲ့

၅၀၀ကျပ်တန်စာအုပ်လေးတွေကို ပြန်လည်စုစည်း ထုတ်လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာ လူထုစိန်ဝင်း ကွယ်လွန်ခြင်း ၆ နှစ်ပြည့်(၁၇-၆-၂၀၁၈)အဖြစ် အမှတ်တရ ထုတ်ဝေလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။

တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

ပညာတတ်တိုင်း ပညာရှိ မဖြစ် လူထုစိန်ခင်း

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊

အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၂၅ ၄၈ ၄၈ ၀၄၈၊ ၀၉ ၉၇၅ ၀၈၄ ၃၆၁။

e-mail: theeras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပညာတတ်တိုင်း ပညာရှိ မဖြစ်

လူထုစိန်ဝင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၈။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် - ဦးအောင်ဇော်ထွန်း၊
ပုံရိပ်ရှင် ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၈၃၆)၊ အမှတ် ၈၊ သိမ်ကြီး လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံး - ကိုကိုနိုင်၊ တွန်ပျူတာစာစီ - သရဖီ၊ စာအုပ်ချုပ် - ရွှေသမီး။

မာတိကာ

၁။ ဓာတ်ပုံနဲ့ မူပိုင်ခွင့်	၇
၂။ သာသနာပြုလုပ်ငန်းနဲ့ တူတဲ့အလုပ်	၁၁
၃။ စည်းရုံးရေးဆိုတာ နားလည်ဖို့ လိုတယ်	၁၅
၄။ ကိုလိုနီလက်သစ် ဆိုသည်မှာ	၁၉
၅။ အတွေ့အကြုံလား အရည်အချင်းလား	၂၄
၆။ များများဖတ် များများလေ့လာ များများလုပ်	၂၈
၇။ ကြက်တူရွေးက တော်တော် မယ်ဘော်က ကဲ	၃၄
၈။ အများကြီး ကြိုးစားကြရဦးမယ်	၃၉
၉။ ယုန်နှစ်မှာ ယုန်သား စားခြင်း	၄၄
၁၀။ လိုကယ်စိတ်နဲ့ ဂလိုဘယ်ခေတ်	၄၉
၁၁။ နာမည်တွေနောက် မလိုက်စေချင်ဘူး	၅၃
၁၂။ လူတွေအကြောင်းရေးမှ လူတွေက ဖတ်မှာပေါ့	၅၈
၁၃။ ကန်စွန်းခင်းရှိလို့ ငြိတာပါ	၆၂
၁၄။ အတ္တာဟိ အတ္တနော နတ္ထော	၆၇
၁၅။ ဗြဲစိနဲ့ ဗြဲစုံ	၇၃

၁၆။ လူကြီးဆိုတာ နှာစေးမနေရဘူး	၇၈
၁၇။ ရယ်သူတွေရဲ့အပြစ်လား	၈၄
၁၈။ ချမ်းသာအောင်လုပ်တာ အပြစ် မဟုတ်ဘူး	၈၉
၁၉။ သတင်းပိုးက ခြင်ဆီထဲရောက်နေပြီ	၉၄
၂၀။ လူကြီးသူမများရဲ့ ဆုံးမစကား	၉၈
၂၁။ အလေးထားဖတ် တန်ဖိုးထားရွေး	၁၀၃
၂၂။ ယောယိမ်းလိုက် ဘသားယိမ်းလိုက် ယိမ်းစာပေ	၁၀၇
၂၃။ စာပေဝါသနာရှင် လူငယ်များအတွက်	၁၁၂
၂၄။ အာဆီယံ စံနှုန်းနဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်း	၁၁၆
၂၅။ အဓိကနဲ့ သာမည ခွဲတတ်ဖို့လိုတယ်	၁၂၀
၂၆။ အစာတု၊ ဆေးဝါးတုများရဲ့ အန္တရာယ်	၁၂၄
၂၇။ ပညာတတ်တိုင်း ပညာရှိမဖြစ်	၁၃၀
၂၈။ ဒီခေတ် ဟိုခေတ် သတင်းသမားဘဝ	၁၃၄
၂၉။ နားထောင်ပေးတာ ကူညီခြင်း တစ်မျိုးပဲ	၁၃၉
၃၀။ ကျင့်ဝတ်	၁၄၃
၃၁။ သဘာဝ မကျတာတွေ သဘာဝ ကျစေချင်	၁၄၇
၃၂။ အရှက်နဲ့ သိက္ခာ	၁၅၂
၃၃။ ဆိုခဲ့စေ မြဲစေ ဦးတည်ချက် ခိုင်မာစေ	၁၆၀
၃၄။ ခေါက်ရိုးကျိုး စိတ်ဓာတ်တွေ ခဝါချစေဖို့	၁၆၅
၃၅။ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရတဲ့ မှင်စာလေး	၁၆၉
၃၆။ ကမ္ဘာလူသားမျိုးနွယ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ မရှိပါလား	၁၇၄
၃၇။ လိပ်ပြာသန့်ဖို့သာ အရေးကြီးတယ်	၁၇၉
၃၈။ နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းများနဲ့ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်	၁၈၃
၃၉။ အချောင်သမား အခေါ်မခံချင်ရင်	၁၈၉
၄၀။ ပါးစပ် သတင်းစာ	၁၉၆
၄၁။ မန္တလေးကို ချစ်တဲ့စိတ်၊ ကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်တဲ့စိတ်	၂၀၃

ဓာတ်ပုံနဲ့ မှုပိုင်ခွင့်

အရင်တစ်ပတ်က ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်နဲ့ ကျင့်ဝတ်အကြောင်း ရေးခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ပတ်လည်း လူငယ် စာနယ်ဇင်းသမားတွေ အမေးများတဲ့ ဓာတ်ပုံကိစ္စတစ်ခု အကြောင်းပဲ ရေးပါရစေ။

ဓာတ်ပုံကို ဘယ်သူပိုင်သလဲ

ဒီကိစ္စက လူငယ်တွေ ခဏခဏ မေးကြရုံတင်မက ခဏခဏလည်း ပြဿနာဖြစ်နေလို့ပါ။ တစ်ခါတလေ တရားတွေ ဘာတွေ စွဲတဲ့ အထိ တောင် ဖြစ်သွားတတ်ကြတယ်။ ဓာတ်ပုံကို အရိုက်ခံရသူ ကာယကံရှင်က ပိုင်သလား၊ ဓာတ်ပုံဆရာက ပိုင်သလား အငြင်းပွားနေကြတဲ့ ကိစ္စပါ။ ဂျာနယ်တစ်စောင်၊ ဒါမှမဟုတ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က သူတို့ စာစောင် အထူးထုတ်မှာ ထည့်ချင်လို့ပါဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဓာတ်ပုံတောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က အလွယ်တွေ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ယူပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံ စာစောင်ထဲမှာ ပါသွားတော့ ရိုက်ပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာက သူ့ ဆီက ခွင့်မတောင်းဘဲ ထည့်တယ်ဆိုပြီး တိုင်ကြားတယ်။ စာစောင်က လည်း ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ပေးလိုက်တာကို ထည့်တာ၊ သူတို့မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ချေပတယ်။

ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့ မဆိုင်

ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် ပေးချင်တဲ့သူကို ပေးခွင့် မရှိဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် မပိုင်ဘူးလားလို့ လူငယ်တွေက မေးလေ့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် ပိုင်ပါတယ်။ ပေးချင်တဲ့သူကို ပေးနိုင်တယ်။ ဘယ်သူကမှ ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ တားမြစ်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး။ ဓာတ်ပုံရသူက သူ့အိမ်မှာ သူ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ချိတ်ထားလို့ ရတယ်။ မရိုသေစကား အိမ်သာမှာကပ်ထားလည်း ရတယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာက ဘာမှပြောခွင့်၊ တားခွင့် မရှိဘူး။ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။

ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့သာ ဆိုင်

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပေးလိုက်တဲ့ဓာတ်ပုံ ရရှိသွားသူက ဈေးကွက်တင် ရောင်းချတဲ့ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ပေးလိုက်လို့ အဲဒီစာစောင်က ထည့်သွင်း ပုံနှိပ်ဖော်ပြလိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြဿနာရှိသွားပါတယ်။ ပေးလိုက်တဲ့သူက စေတနာသက်သက် ပေးလိုက်တာ မှန်ပေမဲ့ ပြဿနာကတော့ ရှိပါတယ်။ မူလ ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာက ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဓာတ်ပုံထည့်သွင်းတဲ့ စာစောင်ဆီက ထိုက်သင့်တဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ရပိုင်ခွင့်၊ တောင်းဆိုခွင့် ရှိပါတယ်။

ဓာတ်ပုံက ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က ကာယကံရှင် ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဓာတ်ပုံရိုက်သူက ကျွန်တော် မဟုတ်တဲ့အတွက် ဓာတ်ပုံအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကိုတော့ ဓာတ်ပုံဆရာကသာ ခံစားရယူခွင့် ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီဓာတ်ပုံရိုက်ကူးသူ ပညာရှင်က သာ ဓာတ်ပုံရဲ့မူပိုင်ရှင် ဖြစ်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က ကာယကံရှင် ဖြစ်ပေမဲ့ မူပိုင်ရှင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

အသိအမှတ်ပြုပေးလိုက်ရင်

ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကိုဖော်ပြတဲ့ စာစောင်က မူပိုင်ခွင့် သဘောတရားကို နားလည်တာကြောင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးသူဟာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ပါတယ်လို့ အသိအမှတ်ပြု (credit) စာကြောင်းလေး ထည့်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ မြန်မာလူမျိုး ဓာတ်ပုံဆရာက ကျေနပ်ပြီး ပြဿနာလုပ်မှာ မဟုတ်

ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားသား ဓာတ်ပုံဆရာဆိုရင်တော့ သူ ရိုက်တဲ့ပုံကို သုံးရင် သူ့ကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ ပေးရမယ်လို့ သဘောထားမှာ သေချာပါတယ်။ နိုင်ငံတကာ ကျင့်သုံးတဲ့ မူပိုင်ခွင့် ဥပဒေများအရလည်း သူ ရပိုင်၊ တောင်းပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။

ဓာတ်ပုံကို ဆီးထုပ်မှာ သုံးနိုင်သလား

ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကို ဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ မသုံးရဘူး ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဓာတ်ပုံဆရာက ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကို သူ သုံးချင်တဲ့နေရာမှာ သုံးချင်သလို သုံးနေရင်ရော ကျွန်တော့်မှာ ပြောပိုင်ဆိုပိုင်ခွင့်၊ ကန့်သတ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ ဓာတ်ပုံဆရာက မူပိုင်ခွင့်ရှိသူလို့ ဆိုထားတာကိုး။ မူပိုင်ခွင့်ဆိုတာက ထင်ရာလုပ်ခွင့် လိုင်စင်ရထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နေရာတိုင်းမှာ စည်းကမ်း ကျင့်ဝတ်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ စည်းကမ်းကျင့်ဝတ်နဲ့အညီ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာက ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံနဲ့ ဆီးထုပ်လုပ် ရောင်းချရင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီ ခွင့်ပြုချက် အရင် တောင်းရပါမယ်။ ခွင့်ပြုချက်မတောင်းဘဲ သုံးရင် ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်နိုင်တယ်။ တရားစွဲနိုင်တယ်။ နစ်နာကြေး တောင်းယူနိုင်ပါတယ်။

မော်ဒယ်လုပ်ခ တောင်းနိုင်

ဓာတ်ပုံဆရာက ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကို စီးပွားရေးအတွက်မဟုတ်ဘဲ အနုပညာကိစ္စအတွက် ပြပွဲမှာ ပြသတာမျိုးကိုတော့ လွတ်လပ်စွာ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဓာတ်ပုံကို ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်ပြီး ရောင်းချခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခံစားခွင့် ခွဲပေးဖို့ တောင်းလိုက တောင်းပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဓာတ်ပုံဆရာတို့၊ ပန်းချီဆရာတို့ စံပြုလုပ်ပေးဖို့ မော်ဒယ် ငှားရမ်းတဲ့အခါ မော်ဒယ်ငှားခ ပေးကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မော်ဒယ်လို ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံခဲ့ရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် တောင်းပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ဆိုခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မေတ္တာ၊ စေတနာကို အဓိကထားတဲ့ မြန်မာတို့ရဲ့ စရိုက်ကြောင့်

နဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခဲ ဆိုတာကလည်း မက်မောလောက်တဲ့ ပမာဏ မဟုတ်တာ
ကြောင့်ပါ။

မက်လောက်စရာဖြစ်ရင်

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဉာဏ်ပူဇော်ခဲက မက်လောက်စရာ ပမာဏ ဖြစ်
လာရင် အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိထားဖို့ လိုတယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာက မူပိုင်ခွင့်ရှိတာ
မှန်ပေမဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဉာဏ်ပူဇော်ခဲယူပြီး တစ်နည်းနည်းနဲ့ အသုံးချမယ်
ဆိုရင်တော့ ကာယကံရှင်ဖြစ်သူကို ယဉ်ကျေးမှုအရ အသိပေး ခွင့်တောင်း
ခံရပါမယ်။ ကာယကံရှင်က သဘောမတူရင် အသုံးချခွင့် မရှိပါဘူး။
တကယ်လို့ သဘောမတူကြောင်း ပြောထားပါလျက်နဲ့ အသုံးချတယ်
ဆိုရင် ကာယကံရှင်က ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့် ရှိသလို တရားဥပဒေအရ တား
မြစ်ပိုင်ခွင့်လည်း ရှိတယ်။

ရှင်းအောင်လို့

ဒီအချက်တွေကို သိထားကြတဲ့အတွက် မကြာခဏ အငြင်းပွား
နေကြရတာ ဖြစ်တယ်။ သိထားလျက်နဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားပြီး
ယူသုံးတတ်သူ တချို့လည်း ရှိတယ်။ တရားတဘောင် ဖြစ်ကြတော့
နှစ်ဖက်စလုံး မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်းအောင် ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်
ပါတယ်။

True News အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၃
၁၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၁။

သာသနာပြုလုပ်ငန်းနဲ့ တူတဲ့ အလုပ်

ဂျာနယ်တိုက်ပေါင်းစုံက လူငယ်၊ လုံမငယ်လေးတွေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဝင်ထွက်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာ ပြောလေ့မေးလေ့ ရှိကြတယ်။ အများအားဖြင့် စာနယ်ဇင်းကျင့်ဝတ် သိက္ခာအပိုင်းကို အလေးထားပြီး မေးကြမြန်းကြတယ်။

အရိုးခံသက်သက်

လူငယ်လေးတွေဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့နေမယ် မထင်နဲ့။ ဒီခေတ်လူငယ်တွေက မလုပ်ရင်သာ နေမယ်။ လုပ်ပြီဆိုရင်တော့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ပြီး လုပ်ကြတာ။ ပေါ့ပျာ့နယ်ပဲဆိုပြီး ပေါ့ပြက်ပြက် မထင်နဲ့။ သူက စာနယ်ဇင်း သီလတို့၊ သိက္ခာတို့မှာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလေ့လာသူ ဖြစ်တယ်။ ပရိဂျာနယ်မှာ အလုပ်လုပ်နေလို့လည်း အထင်မသေးနဲ့။ သူတိုက်က အယ်ဒီတာတွေနဲ့ ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ လူငယ်လေးတွေဟာ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတယ်။ နေ့တိုင်း ထိတွေ့နေရတော့ သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်။ စာနယ်ဇင်းအလုပ်ကို ရိုးသားဖြူစင်စွာနဲ့ လုပ်ကိုင်နေကြတာ ဖြစ်တယ်။ မတော်လောဘစိတ်မျိုး လုံးလုံးမရှိကြဘူး။ တကယ်ကို အရိုးခံသက်သက်ကလေးတွေ။

ပွဲတက် လက်ဆောင်ယူတဲ့ကိစ္စ

ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့် လက်ဆောင်ကို လက်ရှောင်ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါး မျိုးတွေ မကြာမကြာရေးပြီး သတိပေးနေရတာလဲလို့ မေးစရာရှိတယ်။ မှန်ပါတယ်။ ပွဲတက် လက်ဆောင်ယူပြီး ရောယိမ်းလိုက် ဘသားယိမ်းလိုက် လုပ်နေသူတွေ ရှိနေရုံမက ဒီလို ပွဲတက် လက်ဆောင်ယူတာကိုပဲ ရှက်စရာ အလုပ်လို့ မမြင်ဘဲ ရသင့်ရထိုက်လို့ ယူတာလို့ သဘောထားနေသူတွေ ရှိနေသေးလို့ ရေးနေရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းရိုက်သလို ဖြစ်ရတာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လှေ လုံး ပုပ်တတ်တာကြောင့် ရေးရ၊ ပြောရတာပါ။

ဝါရင့်၊ သမ္မာရင့်ကြီးတွေ

အားနာနာနဲ့ပြောရရင် ပွဲတက် လက်ဆောင်ယူတဲ့ ဘဝမှာ သာယာ နေသူများဟာ ဂျာနယ်လောကထဲကို ဝင်ရောက်လာစ လူငယ်၊ လုံမငယ် လေးတွေ မဟုတ်ဘဲ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တန်း ဝါရင့် သမ္မာရင့် ဂျာနယ်လစ်ကြီးတွေ အမည်ခံကြတဲ့ လူကြီးပိုင်းတွေချည်းပါပဲ။ လူငယ်တွေက ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ ဖွင့်ပွဲတွေ၊ ဖိတ်စာတွေကို နည်းနည်းမှ စိတ် ဝင်စားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သတင်းသမား သွားသင့် သွားထိုက်၊ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်တဲ့ နေရာမျိုး ဆိုရင်တော့ ရှေ့ဆုံးက ရောက်တာ လူငယ်တွေချည်းပဲ။ ပွဲတကာ လည်တက်တဲ့ လူကြီးတွေ၊ လူလတ်တွေ ကတော့ လက်ဆောင်မရတဲ့ ပွဲမျိုး ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး။ လက်ဆောင် ရရင်ရ၊ လက်ဆောင်မရရင် နေရာရမှ သူတို့က သွားတတ်ကြတာ။

နှုန်းစံ မတူကြ

သီလ၊ သိက္ခာနဲ့ ကျင့်ဝတ်ကို လူငယ်တွေက အလေးထား မေးမြန်း ကြလွန်းလို့ မကြာခဏ ရေးပြ၊ ပြောပြရတယ်။ စုစည်းပြီး 'စာနယ်ဇင်း ကျင့်ဝတ်'ဆိုတဲ့ စာအုပ်တောင် ဖြစ်သွားပါသေးတယ်။ အဲဒီစာတွေ မဖတ် ဖူးတဲ့ မျက်နှာသစ်လူငယ်လေးတွေ ရောက်လာပြီး မေးကြတော့လည်း ထပ်ပြောရပြန်တယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ကိုယ်ငယ်ငယ်က လူကြီးသူမ ဆရာသမားတွေ သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံ

တကာက စာနယ်ဇင်း ကျင့်ဝတ်တွေ အကြောင်းလည်း တစ်ခါတလေ ပြောဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ဆရာသမားများရဲ့ အဆုံးအမတွေကို ပြန်ပြောဖြစ် တာက များပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျင့်ဝတ်တို့၊ သီလတို့ ဆို တာ လူမျိုးတစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုး နှုန်းစံချင်းမတူကြလို့ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က ကျေးဇူးရှင်ဆရာများ ဖြစ်ကြတဲ့ ဦးလေး လူထုဦးလှနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် လူထုဒေါ်အမာတို့ အလျဉ်းသင့်တဲ့အခါတိုင်း ပြောဆို ဆုံးမခဲ့တာများကို ပြန်စဉ်းစားလို့ရသလောက် နံပါတ်စဉ်ထိုးပြီး ရေးပြလိုက်ပါတယ်။ လူငယ်တွေ လေ့လာနိုင်အောင်လို့ပါ။ လူထုရဲ့ တိုက်တွင်း ကျင့်ဝတ်နှုန်းစံများသာ ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ယူပါ။

ကျင့်ဝတ်များ

- ၁။ မှန်တဲ့သတင်း ဖြစ်ပေမဲ့ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမဖြစ်စေဘဲ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ညှိုးနွမ်းရုံ သက်သက်သာ ဖြစ်စေတဲ့ သတင်းမျိုး မရေးနဲ့။
- ၂။ မမှန်တာကို မမှန်မှန်း သိလျက်နဲ့ ရေးသားဖော်ပြခြင်း မပြုနဲ့။
- ၃။ ကိုယ်ရေးတဲ့သတင်း မှားသွားရင် သိသိချင်း အမှားပြင်ဆင်ချက်ကို သိသာထင်ရှားတဲ့ နေရာမှာ ထည့်ပေးရမယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်နဲ့ ထိခိုက်နစ်နာဖွယ်ရှိသူ မှန်သမျှကို တောင်းပန်ရမယ်။
- ၄။ စီးပွားရေးသမားများရဲ့ ကြော်ငြာကို သတင်းအဖြစ် ရေးတာ၊ ဆောင်းပါးအဖြစ် ရေးတာမျိုး မလုပ်နဲ့။
- ၅။ ဘယ် သံရုံးဧည့်ခံပွဲမှ မတက်နဲ့။ သံရုံးတွေက ပေးတဲ့ ဘာလက် ဆောင်မှ လက်မခံနဲ့။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်တဲ့ကိစ္စက လွဲ ရင် ဘယ်သံရုံးကိုမှ ဝင်ထွက်သွားလာ မလုပ်နဲ့။ သံရုံးတွေက ပေးတဲ့ ဘယ်သင်တန်းမျိုးမှ မတက်နဲ့။
- ၆။ ဘယ်နိုင်ငံရေးပါတီမှ မဝင်နဲ့။ ဘယ်နိုင်ငံရေးပါတီကိုမှ စပွန်ဆာ မလုပ်နဲ့။ ဘယ်နိုင်ငံရေးပါတီက ပေးတဲ့ ထောက်ပံ့ကြေး မယူနဲ့။
- ၇။ ကံမဲ့သူ ဆင်းရဲသားများကို နှိမ့်ချတာ၊ ပြက်ရယ်ပြုတာ၊ လှောင် ပြောင်တာ လုံးဝ မလုပ်နဲ့။
- ၈။ သတင်းစာကို အကြောင်းပြုပြီး ဘယ်လို အဖွဲ့အစည်းမျိုးဆီကမှ

mgjoe.com

mg y o e . c o m အခွင့်ထူး၊ အကျိုးထူးများ၊ တောင်းခံခြင်း၊ ရယူခံစားခြင်း မလုပ်နဲ့။

၉။ အရက်မသောက်နဲ့။ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြားမှု လုံးဝ မရှိစေနဲ့။
၁၀။ သတင်းနဲ့ သတင်းဓာတ်ပုံကို အကြောင်းပြုပြီး ပိုက်ဆံရှာခြင်း၊ အကြပ်ကိုင်ခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ အပေးအယူလုပ်ခြင်း လုံးဝ မလုပ်နဲ့။

တိုက်တွင်း ကျင့်ဝတ်

အခုဖော်ပြခဲ့တာတွေက လူကြီးသူမတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဆုံးမခဲ့တာတွေပါ။ လူထုသတင်းစာရဲ့ တိုက်တွင်းကျင့်ဝတ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ တခြားတိုက်တွေနဲ့ မတူတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဥပမာ - အရက်မသောက်နဲ့ ဆိုတဲ့ကိစ္စ။ ဒါကတော့ ဦးလေးလှရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကျင့်ဝတ်ဖြစ်ပါတယ်။ သူက အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ် မသောက်ပါဘူး။ သူ့မိတ်ဆွေရင်းချာတွေကတော့ သောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော့် ဦးကြီးရွှေဥဒေါင်းလည်း သောက်ပါတယ်။ ဦးလေးလှရဲ့သားသမီး ၅ ယောက်နဲ့ မြေး ၆ ယောက်စလုံး အရက်ရော၊ ဆေးလိပ်ရော မသောက်ကြပါဘူး။

သာသနာပြုနဲ့တူတဲ့ အလုပ်

အရက်သောက်တာကြောင့် စာနယ်ဇင်းသမားကောင်း မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ အရက် လုံးဝမသောက်ပေမဲ့ တခြားနည်းမျိုးစုံနဲ့ ပျက်စီးနေတဲ့ စာနယ်ဇင်းသမားတွေလည်း အများကြီး ရှိပါတယ်။ အဓိကအကျဆုံးကတော့ စာနယ်ဇင်းအလုပ်ကို ခုတုံးလို အသုံးချပြီး ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ရှာဖွေတဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ စာနယ်ဇင်း အလုပ်ဆိုတာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းနဲ့တူတဲ့ မွန်မြတ်တဲ့အလုပ် ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကျိုးရှာ သမားများနဲ့ လုံးဝ မအပ်စပ်တဲ့အလုပ် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုက်ချင်ပါတယ်။

News Watch
၂၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၁။

mg y o e . c o m

စည်းရုံးရေးဆိုတာ နားလည်ဖို့လိုတယ်

နိုင်ငံရေး ဆိတ်သုဉ်းလုနီးပါး အခြေအနေမျိုးနဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၀ လောက် နေခဲ့ကြရလေတော့ နိုင်ငံရေးသမား မျိုးဆက်ပြတ်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ နိုင်ငံရေးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်လို့ရတဲ့ခေတ်ကို သိမိခဲ့သူတွေနဲ့ နိုင်ငံရေးသမားကြီးတွေ ရှိတန်သလောက် ရှိနေသေးပေမဲ့ ရှစ်ဆယ်ကျော်၊ ကိုးဆယ်အရွယ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီဆိုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါကြရှာတော့ဘူး။

ကြေညာချက်တွေ ဝေကြ

၂၀၁၀၊ နိုဝင်ဘာ ၇ ရက်မှာ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်မယ်လို့ အစိုးရက ကြေညာပြီး ပါတီတွေ ဖွဲ့စည်းထောင်ခွင့် ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ အသွေးအရောင်တူသူတွေ စုပေါင်းပြီး ပါတီထောင်ကြတယ်။ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုတွေကလည်း သူတို့ဒေသ၊ သူတို့လူမျိုးကို အခြေခံပြီး ပါတီထောင်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မဲဆွယ်စည်းရုံး လှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်ကြတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ကြေညာချက်တွေရိုက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ လိုက်ဝေကြတယ်။ လူစုလူဝေးနဲ့ တရားပွဲတွေ ဘာတွေ သိပ်မလုပ်နိုင်ကြဘူး။ ပါတီတွေအတွက် ကောင်းသွားတာက ဂျာနယ်တွေ တစ်ရာလေးငါးဆယ်လောက် ရှိနေတာ ဖြစ်တယ်။

ဂျာနယ်တွေက ပါတီတွေနဲ့ အမတ်လောင်းတွေအကြောင်း ပြည်သူ လူထုသိအောင် အမျိုးမျိုး သတင်းပေးကြတယ်။ လူငယ် ဂျာနယ်သမားတွေ တာဝန်ကျေကြတယ်။ ကျေးဇူးတင်စရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဂျာနယ်တွေက မျှမျှတတဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ် ကျော် ပါတီစုံခေတ်ကလို မလိုတဲ့ပါတီ အဖွဲ့အစည်းကို နည်းလမ်းမျိုးစုံ သုံးပြီး အပုပ်ချတာမျိုး ကင်းရှင်းကြတယ်။ ပုပ်လို့ပေါ်လာတဲ့ ပါတီနဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတောင် ဖုံးဖုံးဖိဖိနဲ့ သက်သက်ညှာညှာ ရေးကြတာ တွေ့ ရတယ်။

စည်းရုံးရေးဆိုတာ နားမလည်ကြ

သတင်းသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စောင့်ကြည့်လေ့လာရင်း ဘာ သွားတွေ့ရလဲဆိုတော့ နိုင်ငံရေးပါတီတွေနဲ့ အမတ်လောင်းတွေ အားလုံး မဲဆွယ်တာပဲ လုပ်တတ်ပြီး စည်းရုံးရေးမလုပ်နိုင်ကြဘူးဆိုတဲ့ အားနည်းချက် ဖြစ်တယ်။ တော်တော်များများက စည်းရုံးရေးဆိုတာကို နားမလည်ကြတာ။ ကြေညာချက် စာရွက်စာတမ်းတွေ ဝေတာနဲ့ တရားဟောတယ် ဆိုတာ က မဲဆွယ်တာပဲ။ စည်းရုံးတာ မဟုတ်ဘူး။ စည်းရုံးတယ် ဆိုတာက ရွေးကောက်ပွဲ တစ်ပွဲအတွက် တစ်ပွဲတိုးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ပါတီကို နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည် ထောက်ခံတဲ့ အမာခံပါတီဝင်တွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ပါတီရဲ့ မူဝါဒ လမ်းစဉ်တွေကို ကြေကြေ ညက်ညက် နားလည်ပြီး ပူးပေါင်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်လိုသူတွေ ဖြစ်လာ အောင် လုပ်ရတာ ဖြစ်တယ်။

အမာခံ မဟုတ်ဘူး

မဲဆွယ်စဉ်ကာလမှာ ရွေးကောက်ပွဲနိုင်ရင် ဘာလုပ်ပေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကြေညာချက်ကို သဘောကျပြီး မဲထည့်တဲ့ မဲဆန္ဒရှင်ဆိုတာက ကိုယ့် အတွက် စိတ်ချရတဲ့အမာခံအဖြစ် ယူဆလို့မရဘူး။ နောက်တစ်ယောက်က ကိုယ့်ထက်သာအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်ပြောရင် ပြောတဲ့ဘက်ကို ပါသွားမှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ရှေး ဖဆပလ ခေတ်က ပျူစောထီးတွေလို သေနတ်ပြုပြီး

mgjoe.com

m g မြောက်ရင်လည်း ကြောက်လို့ ပါသွားမှာပဲ။ ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးမဆို ရင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ် ယုံကြည်တဲ့ပါတီဘက်က ရပ်တည်မယ်ဆိုတာက ပါတီရဲ့ မူဝါဒလမ်းစဉ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်လို့ ဝင်လာတဲ့ ပါတီ ဝင်တွေသာ ဖြစ်တယ်။

အမည်မခံဘဲ ထည့်ဝင်

အဲဒီလို ပါတီဝင်မျိုး များများရအောင် စည်းရုံးနိုင်တာကို စည်းရုံးရေး ကောင်းတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့က မူဝါဒကို ယုံကြည်တဲ့အတွက် ဝင်ကြေးတို့၊ လစဉ်ကြေးတို့ပေးပြီး ဝင်လာကြတယ်။ အခွင့်အရေးလိုချင်လို့ ဝင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်ပြီး ဝင်လာကြ တာ။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ 'Paid member' လို့ခေါ်တဲ့ အဲဒီလို ပါတီ ဝင်မျိုးတွေကိုမှ အမာခံလို့ သတ်မှတ်နိုင်တယ်။ ပါတီရန်ပုံငွေ လိုတယ် ဆိုရင်လည်း သူတို့က ဝိုင်းရှာပေးကြတယ်။ နိုင်ငံရေးခေတ်မှာ နိုင်ငံရေး ပါတီတွေဟာ ဒီနည်းနဲ့ပဲ ရပ်တည်ကြတယ်။ ပါတီက စည်းရုံးရေး ကောင်းရင် ကောင်းသလောက် ရန်ပုံငွေ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိလာ မယ်။ သူဌေးသူကြွယ်တွေကလည်း မူကြိုက်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြိုက်လို့ ဖြစ်ဖြစ် အလုံးအရင်းနဲ့ ထည့်ဝင်လေ့ရှိတယ်။ အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေ လောင်းသူတွေ ရှိသလို မူဝါဒ၊ သို့မဟုတ် လူကိုကြိုက်လို့ အမည် မခံ ဘဲ ထည့်ဝင် လှူဒါန်းသူတွေလည်း ရှိပါတယ်။

လူထုက မဏ္ဍိုင်

စည်းရုံးရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မူဝါဒလမ်းစဉ်ကို လူတွေ သိ အောင် ချပြပြီး လူထုထောက်ခံမှု များသထက် များအောင်လုပ်ခြင်း ဖြစ် တယ်။ လူထုထောက်ခံမှု အပြည့်အဝ အခိုင်အမာရှိတဲ့ ပါတီ၊ ဒါမှမဟုတ် လူပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရှင်သန်ရပ်တည်မှုအတွက် ဘာမှပူစရာမလိုဘူး။ အမာခံ ပါတီဝင်တွေနဲ့ လူထုက ကျောရိုးမဏ္ဍိုင်အဖြစ် နောက်က အမြဲထောက်ခံ ရပ်တည်ပေးမှာ ဖြစ်တယ်။ အရေးအကြီးဆုံး အချက်က ကိုယ်ကိုင်စွဲတဲ့ မူဝါဒလမ်းစဉ်တွေဟာ လူထုရဲ့လိုအပ်ချက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျဖို့ပဲ ဖြစ် တယ်။ ဆန္ဒစွဲအားကြီးပြီး ခြေလှမ်းက ရှေ့ကို သိပ်ကျွံနေလို့ မဖြစ်သလို

mgyo.com

ငှားကွေးထုံထိုင်းပြီး လူထုရဲ့ နောက်မြားဆွဲ လုပ်နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။
လူထုနဲ့ အမြဲတမ်း တစ်သားတည်း ရှိနေရမယ်။

တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့်

ဒီတစ်ကြိမ် ရွေးကောက်ပွဲမှာတော့ စည်းရုံးရေးသဘော နားမလည်ရုံ
သာ မဟုတ်သေးဘူး။ တော်တော်များများက မူဝါဒ လမ်းစဉ် ဆိုတာ
တောင် ဘာမှန်း မသိကြတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါလည်း သူတို့ကို အပြစ်
မတင်ပါဘူး။

ပြည်သူက ရှေ့အများကြီးရောက်

တပ်မတော်အစိုးရက ဒီမိုကရေစီလမ်းစဉ်ကို သွားမယ်ဆိုပြီး ပါတီ
တွေ ထောင်ခွင့်ပေး၊ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပေး လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ ထူထောင်
လိုက်တဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီတွေ ကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံရေးဆိုတာ ဘာမှန်း သိပ်
သိကြသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးသော ပါတီတွေက ဒီမိုကရေစီနဲ့
ဈေးကွက်စီးပွားရေးဆိုတဲ့ ယေဘုယျ မူဝါဒကိုသာ ပြောနိုင်ကြတယ်။
ဘယ်လို ဒီမိုကရေစီလဲ၊ ဘယ်ပုံစံနဲ့ ဈေးကွက်စီးပွားရေးလဲဆိုတဲ့ တိကျ
ရေရာတဲ့လမ်းစဉ်မျိုး ချပြနိုင်တာ မရှိပါဘူး။ ဒီနေ့ မဲဆန္ဒရှင် ပြည်သူ
လူထုက နိုင်ငံရေးပါတီတွေထက် ရှေ့ကို အများကြီး ရောက်နေတယ်။
ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘယ်လို ဒီမိုကရေစီမျိုးလဲ။ ယိုးဒယား ဒီမိုကရေစီမျိုး
လား၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်းက ဘုရင်တွေနဲ့ စော်ဘွားတွေရဲ့ ဒီမိုကရေစီ
မျိုးလားဆိုတာ အတိအကျ သိချင်ကြတယ်။

ယေဘုယျနဲ့ မလုံလောက်

ဈေးကွက်စီးပွားရေးမှာလည်း ဂျပန်တို့၊ အမေရိကန်တို့က ပုံစံ
လား၊ တရုတ်က ဈေးကွက်စီးပွားရေးပုံစံလား၊ ဗီယက်နမ် ပုံစံလားဆိုတာ
ရေရေရာရာ သိချင်ကြတယ်။

Weekly Eleven
၂၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၁။

mgjoe.com

ကိုလိုနီလက်သစ်ဆိုသည်မှာ

ဂျာနယ် တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် တိုးလာတာနဲ့အမျှ ဂျာနယ်လစ် လူငယ်၊ လုံမငယ်တွေလည်း တိုးလာတာ တွေ့ရတယ်။ ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်တယ်။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးငယ်တွေ ဘယ်ခေတ်ကနဲ့မှ မတူ အောင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်လာတဲ့အတွက် ပိုပြီးအားရမိတယ်။

ထမင်းငတ်ပါစေ၊ သတင်းမငတ်စေနဲ့

ဝင်ရောက်လာကြတဲ့ လူငယ်တော်တော်များများက စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ် ကြဘဲ လှေကြိုစီးတဲ့ သဘောမျိုး ဝင်လာကြတာဖြစ်ပေမဲ့ တချို့လည်း လုပ်ရင်းနဲ့ စွဲသွားပြီး တင်ကျန်ရစ်ကြပါတယ်။ အဲဒါက အမြတ်ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာနယ်ဇင်းမျိုးဆက် ပြတ်မသွားတော့ဘူးပေါ့။ စာနယ်ဇင်း အကြောင်း၊ စာနယ်ဇင်းကျင့်ဝတ်အကြောင်း စတာတွေ အများဆုံး ရေးသူ ဖြစ်တာကြောင့် ဂျာနယ်တိုက်ပေါင်းစုံက အသစ်ခန့်လိုက်တဲ့ လူငယ် တော်တော်များများဟာ သူတို့ မေးမြန်းဆွေးနွေးချင်တာတွေကို လာပြီး မေးမြန်းတတ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ သတိထားမိတာတစ်ခုက သူတို့လေးတွေ စာဖတ် အတော်ပျင်းကြတယ်ဆိုတာ ဖြစ်တယ်။ အတော်များများကဆို သတင်းစာတောင် မှန်မှန် မဖတ်ကြဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ ဂျာနယ်လစ်

m ဆိုတဲ့ သတင်းသမားလုပ်နေပြီး သတင်းတွေကို စိတ်မဝင်စားရင် ဘယ်လို လုပ်ပြီး သတင်းသမားကောင်း ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ သတင်းသမားကောင်း ဖြစ်ချင်ရင် ထမင်းသာ အငတ်ခံပါ။ သတင်း အငတ်ခံလို့တော့ လုံးဝ မဖြစ်ပါဘူးလို့ လူငယ်တွေကို ထပ်ပြီး သတိပေးချင်တယ်။

မိန်းကလေးတွေ အားနည်းတဲ့အရာ

စာမဖတ်တဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ အသိဉာဏ်စက်ဝန်းဟာ အင်မတန် ကျဉ်းပါတယ်။ မသိတာ မေးလို့ ရှင်းပြလည်း တော်ရုံနဲ့ သဘောမပေါက် ပါဘူး။ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးအကြောင်းတွေဆိုရင် မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေထက် ပိုပြီး အားနည်းတာ တွေ့ရတယ်။ နိုင်ငံရေးနဲ့ စီးပွားရေးအကြောင်း မသိဘဲနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဂျာနယ်လစ်ကောင်း တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အရင်က ဝါသနာမပါလို့ မဖတ်လည်း သတင်းသမားအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေပြီဆိုရင်တော့ မဖတ်လို့ လုံးဝ မဖြစ် ပါဘူး။ ကြိုက်လည်း ဖတ်၊ မကြိုက်လည်း ဖတ်ရမှာပါ။ ပြောရလွန်းလို့ အပ်ကြောင်းလည်း ထပ်လှပါပြီ။ တယ်ပြီး မထူးလှပါဘူး။

ဖန်တစ်ရာတေတဲ့ စကား

တစ်နေ့ကပဲ မယ်ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်က လာပြီး မေးခွန်းတစ်ခု မေးတယ်။ ကိုလိုနီလက်သစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲတဲ့။ ဒီစကားလုံးက ဖန်တစ်ရာတေအောင် ကြားနေရတဲ့စကားမျိုး မဟုတ်လား။ ဒါတောင် မသိတာတော့ လွန်တာပေါ့။ သိသလို၊ မသိသလိုလိုနဲ့ သေချာရှင်းပြစမ်း ဆိုတော့ ရှင်းမပြတတ်တော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ပါးစပ်က အမြဲပြောနေကျ စကား တစ်ခွန်း ရှိတယ်။ 'တိုင်းပြည်ကို လက်ညှိုးထိုး ရောင်းစားတယ်'ဆိုတဲ့ စကား။ ဦးနု အစိုးရကို ဝေဖန်တဲ့အခါ ပြောလေ့ရှိတာပါ။ ပြောသာ ပြော တာ။ တကယ် ရှင်းပြစမ်းဆိုတော့ ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ ခုလို အသက်ကြီး လာတဲ့ အခါကျတော့မှ ဒီစကားကို တကယ် နားလည်လာရတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာပြီး ရှင်းပြလိုက်ရတယ်။

ဒီလိုကွဲ နားထောင်။ ရှေးတုန်းက စီးပွားရေးအင်အား တောင့်တင်းလာတဲ့ အနောက်နိုင်ငံတွေက သူတို့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချဖို့၊ သူတို့လိုအပ်တဲ့ ကုန်ကြမ်းတွေ ရဖို့အတွက် အင်အားသေးငယ်တဲ့ နိုင်ငံတွေကို စစ်တပ်တွေ စေလွှတ်တိုက်ခိုက်ပြီး လက်အောက်ခံနိုင်ငံများအဖြစ် သိမ်းပိုက် အုပ်ချုပ်ကြတယ်။ နှစ်ကာလ ကြာရှည်စွာ ခြယ်လှယ်သွေးစုပ် အမြတ်ထုတ်ကြတယ်။ အဲဒါကို ကိုလိုနီစနစ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်တော့ ကိုလိုနီနိုင်ငံတွေ လွတ်လပ်ရေး ရလာကြတဲ့အတွက် အဲဒီစနစ် ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်းရှင် စီးပွားရေးသမားတွေက ဒီအတိုင်း ငြိမ်မနေဘဲ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး ရှာရင်းနဲ့ ပိုကောင်းတဲ့ စနစ်တစ်ခု တွေ့သွားကြတယ်။ အဲဒီစနစ်က ရှေးဟောင်းလို ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး စစ်တပ်တွေ စေလွှတ်ထားတာမျိုး၊ ကြီးမားတဲ့ ကိုလိုနီအုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားကြီး တည်ဆောက်ထားရတာမျိုး လုပ်ဖို့မလိုဘူး။ ဒါကြောင့် ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းပြန်ကြော်တာဆိုတော့ ကုန်ကျစရိတ် လုံးလုံးမရှိဘဲ အမြတ်ချည်း ရာနှုန်းပြည့်ရတဲ့စနစ် ဖြစ်တာကြောင့် သူတို့အတွက် ပိုပြီး အကျိုးရှိစေတယ်။

ယဉ်ကျေးမှုလက်နက်

လုပ်ပုံလုပ်နည်းကတော့ ရှေးကလို အကြမ်းနည်း မဟုတ်တော့ဘဲ အနုနည်း ဖြစ်လာတယ်။ စစ်တပ်တွေ မပို့တော့ဘဲ ယဉ်ကျေးမှုတွေနဲ့ ဈေးပေါပေါ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေ တရစပ် ပို့တယ်။ ယဉ်ကျေးမှုကို ဘာနဲ့ပို့သလဲ ဆိုတော့ စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ စတဲ့ မီဒီယာတွေကနေတစ်ဆင့် ပို့တယ်။ ယဉ်ကျေးမှုလက်နက်က စစ်တပ်တွေထက် ပိုကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ စစ်တပ်တွေက ထင်သာမြင်သာ နိုင်ငံခြားသားတွေဆိုတော့ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်နဲ့ ပြန်ပြီး ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်တာ မလွဲမသွေ ခံရတယ်။ စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတဆိုတာတွေကျတော့ ငယ်ရွယ်နုနယ်သူတွေ ရဲ့ နှလုံးသားထဲထိအောင် ရောက်သွားတာကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုတာတောင် ခံရလေ့ရှိတယ်။ ဈေးပေါတဲ့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေကျတော့ ဆင်းရဲသားတွေတောင် ဝယ်ယူသုံးစွဲနိုင်တာဖြစ်လို့ လူနေအိမ်တိုင်းမှာ

သူတို့ပစ္စည်းတွေနဲ့ မကင်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတော့တယ်။ စစ်ပြီးစကာလ
မှာ ဂျပန်က ဈေးချိုတဲ့ အပေါစားပစ္စည်းတွေ အလျှံပယ် ထုတ်လုပ်ပြီး
အင်္ဂလန်၊ ဂျာမနီလုပ်မှ သုံးလေ့ရှိတဲ့ မြန်မာနဲ့ အရှေ့တောင်အာရှ ဈေး
ကွက်ကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့တာ အထင်ရှားဆုံးသာဓက ဖြစ်တယ်။

ပေါချောင်ကောင်း ဈေးကွက်

ရှေးတုန်းက မြန်မာလူမျိုးက နာရီဆိုရင် ဆွစ်ဇာလန်လုပ် ရိုးလက်စ်
တို့၊ အိုမီဂါတို့မှ နာရီထင်တာ။ ဖောင်တိန်ဆိုရင် ပတ်ကား။ ကင်မရာဆို
ရိုလီကော့၊ ရိုလီဖလက်တို့မှ။ နောက်တော့ ဆင်းရဲသားတွေတောင် ပတ်
နိုင်တဲ့ ဈေးပေါပေါ တစ်တိုနီလို နာရီတွေဆိုတာ လှိမ့်ဝင်လာကြတော့
နာရီဈေးကွက်ကို ဂျပန်က လွှမ်းမိုးသွားနိုင်ခဲ့တယ်။ ပတ်ကားဖောင်တိန်
တစ်ချောင်း လေးငါးဆယ်လောက် ပေးရချိန်မှာ ပိုင်းလော့ဆိုတဲ့ ဂျပန်
ဖောင်တိန်က လေးငါးကျပ်နဲ့ ဝယ်လို့ရတော့ ကျောင်းသားတိုင်းရဲ့ လက်
ထဲမှာ ပိုင်းလော့ ဖြစ်သွားတယ်။ ကင်မရာဆိုလည်း အလားတူပဲ။ ယာ
ရီကာတို့၊ မာမီယာတို့ခေတ် ဖြစ်သွားတယ်။ ရိုလီတွေဆိုတာ မြန်မာ့
ဈေးကွက်ထဲက လုံးဝ ပျောက်သွားရတယ်။ ဟောဒီခေတ် ရောက်တော့
ယိုးဒယားလုပ်၊ တရုတ်လုပ်၊ ကိုရီးယားလုပ် ပစ္စည်းတွေက ရှေးက ဂျပန်
ပစ္စည်းတွေထက်တောင် ပေါချောင်ကောင်းဖြစ်ကြလေတော့ ဈေးကွက်
ထဲမှာ သူတို့ပစ္စည်းတွေချည်း ဖြစ်နေကြတော့တယ်။

တင့်တယ်နေတဲ့ ချဉ်ဖတ်

မန္တလေးမှာ မုန့်တီဆိုင်၊ မြီးရှည်ဆိုင်တွေက ရှာနိုင်မှ တွေ့ရသလို
ဖြစ်သွားပြီး ဆန်ခေါက်ဆွဲနဲ့ အကင်ဆိုင်တွေက နေရာတကာမှာ ရှောင်
မလွတ် ဖြစ်နေတယ်။ ရန်ကုန်မှာလည်း ဆီချက်စားချင်ရင် တော်တော်
ရှာရတယ်။ အကင်ဆိုင်ကတော့ ပေါမှပေါ။ မုန့်လာချဉ်၊ မုန့်ညင်းချဉ်ဆိုတာ
ဘယ်တုန်းကမှ ဆိုင်ကြီးကနားကြီးတွေမှာ တင်ရောင်းတဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်
ပါဘူး။ အခုတော့ ကင်ချီဆိုတဲ့ ချဉ်ဖတ်က စူပါမားကက်ကြီးတွေမှာ
တစ်ထီးတစ်နန်းနဲ့ တင့်တယ်နေလိုက်ကြတာ။ ဒါတင်မကဘူး။ ကလေးတွေ
ပါးစပ်ဖျားမှာလည်း အပါးတို့၊ အမားတို့၊ အိုပါးတို့၊ အာပူချေးတို့ ဆိုတဲ့

mgjoe.com

စကားတွေပဲ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေကြတော့တယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတော့
ရှဲရှဲတို့၊ ကွေ့ပုချိတို့၊ မေးယိုကွမ်းစီး တို့ဆိုတဲ့ စကားတွေပေါ့။ ဟိုရှေး
တုန်းကတော့ ဒယ်ဒီ၊ မာမိတို့၊ အိုင်ဆေးတို့၊ အောရိုက်တို့ပေါ့လေ။ ဒါ
မိဒီယာတွေကတစ်ဆင့် ထိုးဖောက်မှုပဲ။ ကိုလိုနီလက်သစ်စနစ်ရဲ့ ပြယုဂ်
တွေပဲ။

ဟောရင်းသာ ပျံတော်မူ

အဲဒီလို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ကကြီးကနေ အထိအောင် ရှင်းပြပြီးမှ
ဒီခေတ်လူငယ်အချို့က နားလည်ကြတာ။ တော်ရုံတန်ရုံ ပြောလိုကတော့
ဘာမှသိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စာဖတ်ပါ၊ စာဖတ်ပါနဲ့ အပ်
ကြောင်းထပ်အောင် ပြောနေရတာဖြစ်တယ်။ ကြာတော့လည်း ‘ဟောရင်း
သာ ပျံတော်မူလိမ့်’ ဆိုတဲ့ကိန်း ဆိုက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
တွေးနေမိတော့တယ်။

*Envoy ဂျာနယ်၊ အမှတ် ၄၃
၃၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၁။*

အတွေ့အကြုံလား အရည်အချင်းလား

ဘွဲ့ရပြီးစ လူငယ်လေးတွေ အလုပ်လျှောက်တဲ့အခါမှာ အလုပ်ရှင် အများစုက အတွေ့အကြုံမရှိရင် မခန့်ချင်ကြတဲ့အတွက် ဘွဲ့ရလူငယ်တွေ အတော်များများ အလုပ်မရနိုင် ဖြစ်နေကြရကြောင်း ရင်ဖွင့်သံတွေ အမြဲ တမ်း ကြားနေရတယ်။

အောင်လက်မှတ်တွေ အသုံးမဝင်

ဒီကိစ္စက ဒီမှာတင်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံခြား သွားအလုပ်ရှာတဲ့ လူငယ်တွေလည်း ကြုံတွေ့ကြရတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာက ပိုတောင် ဆိုးသေး တယ် ထင်တယ်။ အလုပ်ရှင် အများစုက ဘွဲ့တွေနဲ့ သင်တန်းဆင်း လက် မှတ်တွေကို သိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ ဆိုတာကို အသေအချာ စစ်ဆေးမေးမြန်းလေ့ ရှိတယ်။ သင်တန်း အောင်လက်မှတ်တွေ တစ်ထပ်ကြီး ပါသွားလည်း ဟိုကျတော့ ဘာမှ သိပ်အသုံးမဝင်ပါဘူး။ သူတို့ နိုင်ငံတွေက လူငယ်အများစုဟာ ကျောင်း တက်ရင်းနဲ့ အချိန်ပိုင်းအလုပ် လုပ်လေ့ရှိကြတယ်။ တချို့က ကျောင်းပိတ် ရက်တွေမှာ အချိန်ပြည့်အလုပ် လုပ်ကြတယ်။ ကျောင်းစရိတ်နဲ့ မုန့်ဖိုး အနည်းအကျဉ်း အထောက်အပံ့ ရစေဖို့အပြင် လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ ရစေဖို့လည်း ဖြစ်တယ်။

အသေးစားလုပ်ငန်းတွေက

လူငယ်တွေ ခဏခဏ ရင်ဖွင့် တိုင်တည်ကြလွန်းတဲ့အတွက် ဒီ ကိစ္စကို နည်းနည်းပါးပါး အချိန်ပေး လေ့လာကြည့်တော့ ဘယ်နိုင်ငံမှာ မဆို အသေးစား လုပ်ငန်းလေးတွေက အတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူကိုမှ ရွေးပြီး ခန့်ချင်ကြတယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အလုပ်သမား ကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးတဲ့ အစီအစဉ်မျိုး သူတို့ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ပိုက်ဆံလည်း အကုန်မခံနိုင်ဘူး။ အချိန်လည်း အကုန်မခံနိုင်ဘူး။ အလတ် စားနဲ့ အကြီးစား လုပ်ငန်းတွေကျတော့ သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်မူဝါဒနဲ့ ကိုယ် ပိုင် နည်းစနစ်တွေ ရှိကြတယ်။ အသစ်ခန့်ထားတဲ့ အလုပ်သမားတိုင်းကို သူတို့လိုချင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပုံစံရဖို့အတွက် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးတဲ့ ကာလ တစ်ခု သတ်မှတ်ပြီး ထားလေ့ရှိတယ်။

အရည်အသွေး အဓိက

ဒါ့အပြင် သူတို့ဆီက ပညာရေးစနစ်တွေက ကြက်တူရွေးတွေလို အလွတ်ကျက်မှတ်တတ်ရင် အအောင်ပေးတဲ့ စနစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘွဲ့ မရခင် အလုပ်သင်သဘောမျိုး လုပ်ရတဲ့ 'အင်တန်းရှစ်' (internship) ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ တချို့ ဘာသာရပ်တွေကျတော့ အင်တန်းရှစ် မရှိပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်း သုတေသနလုပ်ပြီး ကျမ်းပြုရတာမျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဘွဲ့ရလာတယ် ဆိုတာဟာ ကိုယ်တိုင် သင်ယူခဲ့တဲ့ ဘာသာရပ်ကို ခြေခြေမြစ်မြစ် တတ်သိနားလည်ပြီ ဆိုတဲ့သဘော ဖြစ် တယ်။ အဲဒါကြောင့် လုပ်ငန်းအကြီးစားတွေက အလုပ်ခေါ်ရာမှာ လုပ် ငန်း အတွေ့အကြုံထက် ဘယ်ကျောင်းထွက်လဲ၊ ဘယ်လိုအရည်အသွေးနဲ့ အောင်ခဲ့လဲဆိုတာကို အလေးထားကြတယ်။

ပိတ်ပင်ထားသလို

ကိုယ်တိုင်ကတော့ အတွေ့အကြုံကို ဦးစားပေးလွန်းတဲ့ စနစ်ကို မကြိုက်ဘူး။ အတွေးအခေါ်သစ်၊ လုပ်ဟန်သစ်တွေ ပေါ်ထွက်မလာနိုင် အောင် ပိတ်ပင်ထားသလို ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဝါရင့် ဝါနု၊ စီနီယာ ဂျူနီယာ ခွဲခြားမှုဟာ ဘိုးဘွားကိုးကွယ်တဲ့ ကွန်ဖြူးရှပ်ဝါဒ ထွန်းကားရာ

နိုင်ငံတွေရဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဖခင်ဟာ အိမ်ဦးနတ်၊ အိမ်
ထောင်စုရဲ့ အရှင်သခင်၊ ဖခင်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို မှားမှားမှန်မှန် အိမ်သား
အားလုံး မျက်စိမှိတ် လိုက်နာရမယ်ဆိုတဲ့ဝါဒ ဖြစ်တယ်။ နှစ်ဆယ့်တစ်
ရာစု လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ မအပ်စပ်တော့ဘူးလို့ ထင်တယ်။

စိတ်ထားကောင်းဖို့

ဂျာနယ်တွေ ထုတ်ဝေခွင့် ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ရင်းနှီးသူတချို့ ဂျာ
နယ် ထုတ်ကြတယ်။ မထုတ်ခင် လာတိုင်ပင်ကြ၊ အကြံတောင်းကြသူတိုင်း
ကို စာနယ်ဇင်းလောကမှာ လုံးဝ မလုပ်ဖူးတဲ့ လူငယ်သစ်လေးတွေကို
ရွေးချယ်ဖို့ အမြဲပြောခဲ့တယ်။ မလုပ်ရ မနေချင်လောက်တဲ့ ဝါသနာမျိုး
ရှိဖို့နဲ့ စိတ်ထားကောင်းဖို့ နှစ်ခုကိုသာ ဦးစားပေးရွေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။
မတတ်တာကို သင်လို့ရတယ်၊ စိတ်ထားမကောင်းတာက ပြင်လို့မရဘူး
လို့ အမြဲ ပြောခဲ့တယ်။ စိတ်ထားယုတ်ညံ့သူ စာနယ်ဇင်းသမား ဖြစ်ရင်
တိုင်းပြည်အတွက် အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ အဲဒါကြောင့် စိတ်
ထားကောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ သဘောထားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

လုပ်ငန်းရှင်နဲ့ ကြော်ငြာသမား

တချို့က သိပ်မလုပ်ရဲကြဘူး။ အတွေ့အကြုံရှိ ဝါရင့် သမ္ဘာရင့်
ဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်တော့ ပါမှဖြစ်မယ်လို့ ယူဆပြီး အဲဒီ
လူမျိုးတွေ ရှာပြီး ခန့်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ လူငယ်လူသစ်တွေချည်း
ခန့်ပြီး လုပ်တယ်။ ရေရှည်စောင့်ကြည့်တော့ လူငယ်လူသစ်တွေနဲ့လုပ်တဲ့
ဂျာနယ်က ထိပ်ဆုံးတန်းရောက်အောင် တိုးတက် အောင်မြင်သွားပြီး ဝါ
တွေ၊ သမ္ဘာတွေ ဦးဆောင်တဲ့ ဂျာနယ်တွေကတော့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ
ရဲ့ ခိုင်းဖတ်၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေရဲ့ လက်ကိုင်တုတ် ကြော်ငြာ
သမားအဖြစ်လောက်နဲ့ပဲ ရပ်တည်နေနိုင်ကြတာ တွေ့ရတယ်။

ကိုယ်ပိုင်စံနဲ့ ဘိန်းမုန့်

လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်တယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ငန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးကြီး
ငယ်ငယ် ကိုယ်ပိုင်မှုတစ်ခု၊ ကိုယ်ပိုင်ဟန်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်စံတစ်ခုတော့ ရှိ

mgjoe.com

မို့ လိုအပ်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဘိန်းမှန် လုပ်ရောင်းတာတောင် ကိုယ့်
ကိုယ်ပိုင်စံနဲ့ လုပ်ရောင်းတဲ့ဆိုင်က လူကြိုက်များပြီး ကားတွေ တန်းစီ
စောင့်ဆိုင်း ဝယ်ရလောက်တဲ့အထိ အောင်မြင်တယ် မဟုတ်လား။ အလုပ်
သမား ခန့်ထားရာမှာ လူငယ်လူသစ် အစိမ်းသက်သက်ကို ခေါ်ယူခန့်ထား
ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပုံစံရအောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးတာက ပိုကောင်း
တယ်။ အတွေ့အကြုံရင့်သူကို ခေါ်ယူခန့်ထားရင် ကိုယ့်ပုံစံ မဝင်ခင်
သူ့မှာပါလာတဲ့ ပုံစံဟောင်း၊ အကျင့်ဟောင်းကို ပျက်အောင် ဖျက်ဖို့က
အချိန်တော်တော်ကုန်လိမ့်မယ်။ တချို့ဆိုရင် ခေါက်ရိုးကျိုး အသားကျ
နေတဲ့ စရိုက်ဟောင်းကို ဘယ်လိုပြင်ပြင် ပြင်လို့မရနိုင်ကြဘူး။ ခွေးမြီး
ကောက် ကျည်တောက်စွပ်သလိုပဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။

အဟန့်အတားဖြစ်

အလုပ်ထဲမှာ ဝါရင့် ဝါနု၊ စိနီယာ ဂျူနီယာ ခွဲခြားမှုဟာ ဗျူရိုကရေစီ
တို့၊ အော်တိုကရေစီတို့လို အာဏာရှင်စနစ် တစ်မျိုးမျိုးဆီကို ဦးတည်သွား
စေနိုင်တယ်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို အဟန့်အတား ဖြစ်စေတယ်။ စီးပွားရေး
တစ်ရိုက်ထိုး တိုးတက်လာတဲ့ နိုင်ငံတိုင်းလိုလိုဟာ ဗျူရိုကရေစီနဲ့ အော်
တို ကရေစီစနစ်တွေကို ဖယ်ရှားပြီး အရည်အချင်းကို ဦးစားပေးတဲ့စနစ်
(meritocracy) ကို ကျင့်သုံးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ တွေ့နိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
ဝါတွေ သမ္မာတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေကို မကြည့်ဘဲ အရည်အချင်းကိုသာ
ဦးစားပေး ရွေးချယ်သင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

မြန်မာသမာဓိ ဂျာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၆
၂၈၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၁။

များများဖတ်၊များများလေ့လာ၊များများလုပ်

ဖဆပလခေတ်၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်နဲ့ လက်ရှိခေတ်ဆိုတဲ့ ခေတ်သုံးခေတ်ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ သတင်းစာသမားတစ်ယောက် အနေနဲ့ အခု ထုတ်ဝေနေတဲ့ ဂျာနယ်တွေနဲ့ လူငယ် ဂျာနယ်သမားတွေ အပေါ် ဘယ်လို မြင်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မကြာခဏ အမေးခံရတယ်။

အကဲဖြတ်ခံချင်

ဒီခေတ် ဂျာနယ်လောကဟာ ရှေးခေတ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် တိုးတက်လာ တယ်လို့ မြင်သလား၊ ဆုတ်ယုတ်သွားတယ်လို့ မြင်သလားဆိုတဲ့ မေးခွန်း မျိုးလည်း မေးတတ်ကြတယ်။ ဂျာနယ်တွေမှာ လက်တွေ့ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လူငယ်လေးတွေက သူတို့ လုပ်ကိုင်နေတာတွေကို အကဲ ဖြတ် ခံချင်တဲ့သဘောနဲ့ မေးကြတာပါ။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်လုပ်ရပ်များ အပေါ် ထင်မြင်သုံးသပ်ချက်ကို ကြားချင် သိချင်ကြတာက သဘာဝမဟုတ် လား။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူမေးမေး စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေပါတယ်။ အများအမြင်နဲ့ တူတာရှိသလို မတူတာလည်း ရှိပါလိမ့်မယ်။

အများဆုံးကာလ

လက်ရှိကာလမှာ သဗ္ဗရန်ပေါင်းစုံ ဂျာနယ်တွေ ၁၇၀ လောက်

mgyoe.com

ရှိပြီးအဲဒီထဲမှာ အပတ်စဉ်ထုတ် သတင်းစာလိုခေါ်ရမယ့် သတင်းဂျာနယ် ပေါင်း ၆၀ လောက် ရှိတယ်လို့သိရတယ်။ ဒါဟာ မြန်မာ့ စာနယ်ဇင်းသမိုင်း မှာ အရေအတွက်အားဖြင့် အများဆုံးကာလလို့ သတ်မှတ်နိုင်တယ်။ ဘယ်ခေတ် ဘယ်အခါကမှ ဒါလောက်များတဲ့ စောင်ရေတွေ မရှိခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ။ အရေအတွက်သာ များတာမဟုတ်ဘူး။ အရည်အသွေးအားဖြင့် လည်း အများကြီး တိုးတက်လာတယ်။ စက္ကူချောတွေနဲ့၊ ရောင်စုံပုံတွေနဲ့ ရှုချင်စဖွယ် ဖြစ်လာတယ်။ ဂျာနယ်တချို့ဆိုရင် တစ်စောင်လုံးကို ရောင်စုံ ပုံတွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေနိုင်ကြတယ်။

အရည်အချင်းလည်း တိုးတက်

အရေအတွက် များပြီး ပုံနှိပ် အရည်အသွေး တိုးတက်ကောင်းမွန် လာရုံသာ မကပါဘူး။ အရည်အချင်းအနေနဲ့လည်း အများကြီး တိုးတက် လာပါတယ်။ နိုင်ငံတကာ သတင်းဓာတ်ပုံတွေကို ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ပူပူနွေးနွေး ချက်ချင်း ဖော်ပြပေးနိုင်တယ်။ ရှေးက ဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး။ သတင်းကိုသာ ကြေးနန်းသတင်းဌာနတွေနဲ့ ရေဒီယိုတွေကြောင့် ဒီနေ့ ဖြစ်၊ မနက်ဖြန် ပါအောင် ထည့်နိုင်ပေမဲ့ သတင်းဓာတ်ပုံကိုတော့ ဖော်ပြပေးနိုင်ကြဘူး။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် နောက်ကျပြီးမှ ဖော်ပြနိုင်ကြတယ်။ အခုတော့ ကွန် ပျူတာ အင်တာနက် ကျေးဇူးကြောင့် ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ နေ့စဉ် ဖြစ်ပျက် နေသမျှကို အင်္ဂလန်က၊ အမေရိကန်က သတင်းစာကြီးများနဲ့တန်းတူ သတင်းရော သတင်းဓာတ်ပုံတွေပါ ချက်ချင်း ဖော်ပြပေးနိုင်ကြပါတယ်။ ကမ္ဘာနိုင်ငံပေါင်းစုံက အသံမျိုးစုံကိုလည်း ထည့်ပေးနိုင်တယ်။

မည့်ပါဘူး

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ သတင်းတိုင်းကို ဒီနေ့ဖြစ်၊ မနက် ဖြန် ထုတ် စာစောင်မှာပါအောင် ထည့်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် ဂျာနယ်သမား လူငယ်တွေ နေ့မအိပ် ညမအိပ် ကြိုးစားနေကြတာ ချီးကျူးဖို့ ကောင်းပါ တယ်။ ရှေးခေတ် သတင်းသမားတွေရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုထက် မည့် ပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ပြည်တွင်းသတင်းတွေကျတော့ ကမ္ဘာသတင်း တွေလို ဒီနေ့ဖြစ်၊ မနက်ဖြန်ပါအောင် မလုပ်နိုင်ကြသေးဘူး။ တစ်ပြည်လုံး

mgjoe.com

m gyo e . c o m
အနံ့ အင်တာနက် မသုံးနိုင်ကြသေးတာလည်း ပါမှာပေါ့လေ။ ဒီတစ်
ချက်သာ တိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်ရင် မြန်မာပြည်က သတင်းဂျာနယ်တွေ
ဟာ အနည်းဆုံးအားဖြင့် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေက သတင်းစာတွေနဲ့ ပန်း
ချင်း ယှဉ်နိုင်စွမ်းရှိလာမှာ သေချာပါတယ်။

စွမ်းရည်မြှင့်သင်တန်း

လူငယ် ဂျာနယ်သမားလေးတွေအတွက် စွမ်းရည်မြှင့်သင်တန်းတွေ
မရှိတာကိုလည်း လူငယ်တွေက အားမလို အားမရ ဖြစ်ကြတယ်။ ဂျာ
နယ် သတင်းထောက်တွေ၊ အယ်ဒီတာတွေ၊ အယ်ဒီတာချုပ်တွေ အများကြီး
နဲ့ နေ့စဉ် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရတဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင်တော့
အယ်ဒီတာတွေနဲ့ အယ်ဒီတာချုပ်တွေအတွက် စွမ်းရည်မြှင့်သင်တန်း
အရင်ဆုံး ဖွင့်ပေးသင့်တယ် ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဂျာနယ်တွေ
ဖတ်လိုက်တဲ့အခါတိုင်း အယ်ဒီတာရဲ့လိုအပ်ချက်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး
နေ့စဉ် တွေ့နေရလို့ ဖြစ်တယ်။

ခေါင်းတပ်ပုံက အစ ပြောစရာ

ဂျာနယ် ကောက်ကိုင်လိုက်တာနဲ့ စာလုံးကြီးကြီးတွေနဲ့ ဖော်ပြထား
တဲ့ သတင်းခေါင်းကအစ ပြောစရာဖြစ်တယ်။ သတင်းခေါင်းဆိုတာ
သတင်းတစ်ပုဒ်လုံး မဖတ်အားသေးချိန်မှာ ခေါင်းကို ဖတ်လိုက်တာနဲ့
တစ်ပုဒ်လုံး ခြုံငုံသိပြီး ဖြစ်သွားစေလောက်အောင် ရှင်းလင်း ပြတ်သား
ရမယ်၊ တိကျရမယ်၊ တိုတိုနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်၊ ဒီနေ့ဂျာနယ်တွေမှာ တွေ့ရမြဲ
သတင်းခေါင်းတွေက ရှည်လွန်း၊ ဖောင်းပွလွန်းတယ်။ တချို့ဆို တစ်
ကြောင်း နှစ်ကြောင်းမက၊ စာကြောင်း သုံးလေးကြောင်းထိတောင် ရှည်
တယ်။ ရှည်တဲ့အထဲမှာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်တဲ့
စာကြောင်းခွဲပုံတွေ တွေ့ရသေးတယ်။

‘၂၀၀၉ ခုနှစ် မြန်မာ့ရုပ်ရှင် အကယ်ဒ
မီ ဆုနှင်းသဘင် နေပြည်တော် မြို့တော်ခန်း
မတွင် ကျင်းပ’

m g y o e ဆိုတဲ့ခေါင်းတပ်ပုံကိုကြည့်ပါ။ စာလုံးဖြတ်တောက်ပုံ စာကြောင်း
ခွဲခြားပုံ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။

မတတ်တာ လူသိ

အဲဒီခေါင်းတပ်ပုံ မြင်လိုက်တာနဲ့ အယ်ဒီတာဟာ အရည်အချင်း
မရှိတဲ့ အယ်ဒီတာဆိုတာ ချက်ချင်း ကောက်ချက်ချလိုက်တယ်။ ကွန်
ပျူတာ စာစီသမား မှားတာဖြစ်ဖြစ်၊ လေးအောက် ဒီဇိုင်းဆရာက
နားမလည်တာ ဖြစ်ဖြစ်၊ စက်ပေါ်မတင်ခင် နောက်ဆုံး စစ်ဆေးကြည့်ရှု
ရမှာ အယ်ဒီတာဖြစ်တယ်။ တစ်လောက နိုင်ငံရေးပါတီ ခေါင်းဆောင်တွေ
ကို အင်တာဗျူးလုပ်ပြီး ပြန်ရေးကြတဲ့အခါ ရွေးကောက်ပွဲ ကော်မရှင်ဆိုတာ
virus မရှိဘူး ဆိုတဲ့ အရေးအသားမျိုး နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် တွေ့လိုက်
တယ်။ အသံဖမ်းစက်ထဲက ပြန်ကူးရေးတဲ့ သတင်းထောက်က biased
မရှိဘူးလို့ ပြောတာကို နားမလည်တော့ သူသိတဲ့ virus ထင်ပြီး ရေးချ
လိုက်တယ်။ biased ဆိုတာက ဘက်လိုက်တာကို ပြောတာ။ virus
ဆိုတာက မိုင်းရပ်ပိုးကို ပြောတာ။ သတင်းထောက်က မှားရေးလိုက်တာ
ကို အယ်ဒီတာက မှားမှန်း မသိဘဲ ဒီအတိုင်း ထည့်လိုက်တော့ သတင်း
ထောက်ရော အယ်ဒီတာပါ မတတ်တာ လူသိသွားတာပေါ့။ ဘယ်လောက်
ရှက်စရာကောင်းသလဲ။

ပါလေရာ ငါးပိချက်

မတတ်သာ မတတ်တာ ဂျာနယ်ထဲမှာတော့ အယ်ဒီတာချုပ်တို့၊
စီအီးအိုတို့၊ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာတို့ ဆိုတာက တစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူး။
ဟိုပွဲတက် အမှာစကား ပြောလိုက်၊ ဒီပွဲတက် ကံစမ်းမဲနှိုက်လိုက်နဲ့ ပါလေ
ရာ ငါးပိချက် ဖြစ်နေကြတော့တယ်။ ဒီခေတ် နေရာတကာမှာ တွေ့ရတဲ့
အခက်ပေါင်းစုံထဲမှာ အခက်တကာ အခက်ဆုံးက ရှက်စရာကို ရှက်စရာ
လို့ မသိကြတဲ့ အခက်လို့ပဲ ထင်တယ်။ ဂျာနယ်တစ်စောင်ရဲ့ အယ်ဒီတာ
ချုပ်ကြီး နာမည်ခံထားပြီးတော့ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ရဲ့ အရောင်း
ပြခန်း ဖွင့်ပွဲတက်ပြီး ကံစမ်းမဲနှိုက်ပေးတာ မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ မသိ
ဘူး။ စီးပွားရေးသမားနဲ့ ဒါလောက်ထိ ရင်းနှီးနေတော့ အဲဒီစီးပွားရေးသမား

mgyoe.com

က မသမာမှုလုပ်ရင် သူက ဘာမှမရေးဘဲ နှာစေးနေမှာပဲလို့ စာဖတ်ပရိသတ်
က ကောက်ချက်ချထားမှာ သေချာတယ်။

အောက်သက်မကျေဘူး

အားတော့ အားနာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စတုတ္ထမဏ္ဍိုင် မျက်နှာကို
ထောက်ပြီး ပြောရတော့မှာပဲ။ အသက်နှစ်ဆယ်သာသာ သတင်းထောက်
လေးတွေနဲ့ သတင်းထောက်မလေးတွေဆိုတာ မပြောနဲ့တော့။ အသက်
လေးငါးဆယ်အရွယ် အယ်ဒီတာကြီးတွေတောင်မှ လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ
အောက်သက်ကျေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တချို့ဆို သတင်းကို သတင်းနဲ့
တူအောင် မရေးတတ်ဘူး။ သတင်းကို ဆောင်းပါးလို ရေးလို့ရေး၊ ဆောင်း
ပါးကို သတင်းလို ရေးလို့ရေးနဲ့၊ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုလောက် အတွင်းမှာ
မှဆိုးစိုင်းသင် စမ်းတဝါးဝါး လုပ်ရင်းနဲ့ တိုးတက်လာတဲ့ လူငယ်လေးတွေ
တော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို လူငယ်တွေ နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်
ရှိတဲ့ ဂျာနယ်တွေကတော့ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိသာတယ်။ သတင်း
ဂျာနယ် ပီသကြတယ်။

သင်တန်းတက်စားသူ

လူငယ်တွေက သင်တန်း သိပ်တက်ချင်ကြတယ်။ နိုင်ငံခြားသင်တန်း
ဆို သိပ်သွားချင်ကြတယ်။ တကယ်ကျတော့ လက်တွေ့ အလုပ်ခွင်ဟာ
အကောင်းဆုံး သင်တန်းပဲ ဆိုတာကို သဘောမပေါက်ကြလို့ သင်တန်း
တက်ချင်ကြတာပါ။ အခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာတောင် နိုင်ငံပေါင်းစုံက
ရက်တိုရက်ရှည် သင်တန်းမျိုးစုံ သွားတက်ဖူးကြသူတွေ မနည်းတော့ပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြား ချွန်ထွက်လာသူရယ်လို့တော့ တစ်ယောက်မှ
မတွေ့ပါဘူး။ မှန်တာ ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီသင်တန်းမျိုးစုံ သွားတက်
ခဲ့သူ အတော်များများဟာ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြု၊ ဆိုင်းဘုတ် အမျိုးမျိုး
ကိုင်ပြီး ဘယ်လို လုပ်စားရမယ်ဆိုတဲ့ အတတ်ကောင်း တတ်လာကြတာ
ပဲ တွေ့ရတယ်။ အရင်ကတော့ အင်န်ဂျီအို လုပ်စားသူပဲရှိတယ်။ အခု 'အိ
လစ်' တွေထဲမှာ သင်တန်းတက်စားသူ၊ အစည်းအဝေး တက်စားသူတွေ
တောင် အများကြီးပါပဲ။

mgyoe.com

ဂလိုဘယ်ခေတ်၊ အင်တာနက်ခေတ်မှာ လေ့လာဆည်းပူးစရာတွေ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်စွန်း တစ်စ သိထား တတ်ထားသင့်တာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေး ပညာလည်း သိထားသင့်တယ်။ အလုပ်သမား အခွင့်အရေးနဲ့ ဥပဒေတွေလည်း သိထားသင့်တယ်။ လူ့အခွင့်အရေး အကြောင်းလည်း သိထားရမယ်။ မြန်မာနိုင်ငံက တရားမ ဥပဒေတချို့နဲ့ ရာဇဝတ် ဥပဒေ တချို့လည်း သိထားရမယ်။ အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် အသရေဖျက်မှု ဥပဒေနဲ့ ပုဒ်မ ၃၇၆ လောက်တော့ သိရမယ်။ လောင်းကစားဝိုင်း ဖမ်းတဲ့အခါ ဘယ်လိုဟာမှ လောင်းကစားမှုမြောက်တယ် ဆိုတာလည်း သိထားရမယ်။

များများဖတ် များများလုပ်

သင်တန်းဆိုတာက ဘယ်နိုင်ငံက ဘာသင်တန်းမဆို ယေဘုယျနဲ့ သဘာတရားလောက်သာ သင်ပေးနိုင်တာ ဖြစ်တယ်။ လက်တွေ့လုပ်ငန်းခွင် ထဲက အသေးစိတ် ကိစ္စတွေ သင်ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သင်တန်းတွေကိုချည်း အားကိုးမနေစေချင်ဘူး။ ကိုယ်တိုင် အားထုတ်မှ တိုးတက်နိုင်တာပါ။ များများဖတ်၊ များများလေ့လာပြီး ကိုယ်တိုင် များများလုပ်ပါလို့ တိုက်တွန်းချင်တယ်။ လက်တွေ့လုပ်ငန်းခွင်လောက် ကောင်းတဲ့သင်တန်း ဘယ်နိုင်ငံ၊ ဘယ်ကျောင်းမှာမှ မရှိပါဘူး။

ပြည်သူ့ခေတ် ဂျာနယ်၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၃၀
 ၃၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၁။

ကြက်တူရွေးက တော်တော်၊ မယ်ဘော်က ကဲ

စာနယ်ဇင်း အတတ်ပညာအကြောင်း ဆောင်းပါးအထွေထွေနဲ့၊
စာနယ်ဇင်း ကျင့်ဝတ်တွေအကြောင်း အထူးအလေးထား ရေးသူတစ်ယောက်
ဖြစ်တဲ့အတွက် လူငယ် စာနယ်ဇင်းသမားလေးတွေက ဘယ်ဂျာနယ်ကို
ကြိုက်သလဲ၊ ဘယ်ဂျာနယ်ကို ဂျာနယ်ကောင်းလို့ သတ်မှတ်သလဲဆိုတဲ့
မေးခွန်းမျိုး မကြာခဏ မေးတတ်ကြတယ်။

မကြိုက်လည်း ဝယ်ဖတ်

တချို့လူငယ်တွေကတော့ အနားမှာ အမြဲရှိတဲ့ ဂျာနယ်ထပ်ကြီးကို
တစ်စောင်ချင်း ဆွဲကြည့်ပြီး ကြိုက်လို့ ဝယ်ဖတ်တဲ့ ဂျာနယ်တွေလားလို့
မေးတတ်တယ်။ သူတို့ကိုတော့ မကြိုက်ပေမဲ့ ဝယ်ဖတ်ရတာလည်း ရှိ
တယ်လို့ ဖြေရတယ်။ ကိုယ်တိုင်က ဂျာနယ်ပေါင်းစုံအတွက် စာတွေ
ရေးနေတာဆိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် စာစုံအောင် ဖတ်ရတယ်။
မကောင်းဘူးဆိုတာ သိပေမဲ့လည်း ဘာတွေ မကောင်းတာလဲ၊ ဘယ်လို
မကောင်းတာလဲဆိုတာ သိအောင် ဖတ်ရတယ်။ ဂျာနယ်တွေ ထွက်စ
အချိန်ကဆို ထွက်သမျှအားလုံး ဝယ်ဖတ်တယ်။ အခု ဂျာနယ်တွေ တစ်ရာ
လေးငါးဆယ် ရှိလာတော့ အကုန် ဝယ်မဖတ်နိုင်တော့ဘူး။ အားကစား

mgyoe.com

တစ်စောင်၊ မှုခင်း တစ်စောင်၊ ဂမ္ဘီရ တစ်စောင်၊ ပေါ့ပဲ သုံးစောင်နဲ့ သတင်းဂျာနယ် လေးငါးခြောက်စောင်လောက်ပဲ ဝယ်ဖတ်နိုင်တော့တယ်။

မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာ

ဒါတောင် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဂျာနယ်ဖိုးက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဂျာနယ်သမားလုပ်နေတော့ ဂျာနယ်တွေ မဖတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာနေဖို့ လိုအပ်တယ်။ စာရေးဆရာက ဒါလောက် များများမဖတ်လည်း စာရေးလို့ဖြစ်တယ်။ သူက စိတ်ကူး ဉာဏ်စွမ်းအားနဲ့ စာရေးတာဆိုတော့ သတင်းနဲ့ အချက်အလက်တွေကို သိပ်အားကိုးစရာ မလိုဘူး။ ဒါတောင် စာများများဖတ်တဲ့ စာရေးဆရာနဲ့ စာသိပ်မဖတ်တဲ့ စာရေးဆရာလက်ရာ သိသိသာသာ ကွာခြားတယ် ဆိုတာ စာဖတ်ပရိသတ်က သိနိုင်တယ်။ သတင်းသမားကျတော့ စိတ်ကူးနဲ့ ရေးလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ အဖြစ်အပျက်၊ အချက်အလက်တွေကို အားပြု ရေးရတာဖြစ်လို့ စာမဖတ်လို့ကို မရဘူး။ အထူးသဖြင့် သတင်းတွေကို မဖတ်လို့ မဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး။

ဘယ်ဟာ ဂျာနယ်ကောင်းလဲ

အဲဒါကြောင့် ကြိုးစားပြီး စာစုံအောင် ဖတ်နေရတယ်။ မှုခင်းတွေ၊ ဂမ္ဘီရတွေ မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်ရတာပဲ။ အခုရက်ပိုင်းတော့ ဘယ် ဂျာနယ်တွေကို ဂျာနယ်ကောင်းလို့ သတ်မှတ်သလဲဆိုတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ အမေးကို ဖြေရတာလွယ်လို့ ဝမ်းသာသေးတယ်။ တခြားအချိန်တွေဆိုရင် ခုလို လွယ်လွယ်ပြောလို့ မရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ပါ ရှင်းပြနေရဦးမယ်။ ခုရက်ပိုင်းတော့ ရှင်းပြစရာ မလိုတော့ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင် ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ အကယ်ဒမီပုံတွေကို မျက်နှာဖုံးအပြည့် မထည့်တဲ့ ဂျာနယ်ကိုရှာပြီး အဲဒါ ဂျာနယ်ကောင်းလို့ မှတ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်ရုံပဲ။ သူတို့ဟာသူတို့ ရှာကြည့်လိမ့်မယ်။ လေးငါးစောင်ထက် ပိုပြီးတွေ့ရမှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။

နိဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာလောက်က စပြီး ဂျာနယ်အတော်များများရဲ့ မျက်နှာဖုံးမှာ ပူပူနွေးနွေး မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသွားတဲ့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ သတင်းတွေ မပါတဲ့ အပတ်ကို မရှိဘူး။ ဖိတ်စာ မဝေခင်က မင်္ဂလာရက် ခန့်မှန်းချက်တွေကို သတင်းလုပ်ပြီး ရေးကြ၊ ဖိတ်စာ ဝေပြီးတော့လည်း ဘယ်ဟိုတယ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ဧည့်ခံမယ်၊ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ကျွေးမွေးမယ် ဆိုတာတွေ မစားရ ဝခမန်း ရေးကြနဲ့ ပြီးကို မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ မျက်စိတောင် နောက်တယ်။ မင်္ဂလာ ဆောင်သူတွေကို မျက်စိနောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့တတ်နိုင်လို့ လုပ်ကြတာ လုပ်ပါစေ။ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပဲ။ ဘာမှ ပြောစရာ မလိုဘူး။

မယ်ဘော်က ကဲ

ကြက်တူရွေးက တော်တော်၊ မယ်ဘော်က ကဲ ဆိုသလို ဖြစ်နေ ကြတဲ့ ဂျာနယ်တွေကတော့ အတော့်ကို လွန်နေတာကြောင့် မပြောမဖြစ် ပြောရတော့မယ်။ ပေါ့ပဲကြိုက်တဲ့ အရွယ်တွေအတွက် ပေါ့ပဲ သတင်းတွေ လိုအပ်ပါတယ်။ လူငယ်တွေနှစ်သက်တဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီး ဓာတ်ပုံတွေ ဖော်ပြပေးတာလည်း လုပ်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာမျက်နှာအားလုံးနီးပါး လောက် ဓာတ်ပုံတွေ စီထည့်ထားတာမျိုးကတော့ ညံ့လွန်းတယ်လို့ ထင် တယ်။ တချို့များ မင်းသမီး စီးထားတဲ့ ဖိနပ်ကို ကြော်ငြာ ပေးချင်တဲ့အတွက် ခြေထောက်လှည့်ရိုက်ပြတာမျိုးကတော့ ပရိသတ်ကို မရိုသေရာကျတယ် လို့ ယူဆပါတယ်။ ငါပိုင်တဲ့ စာမျက်နှာ ငါ လုပ်ချင်သလို လုပ်မယ်ဆိုတာ ဂျာနယ်လစ် စိတ်ဓာတ် မဟုတ်ပါဘူး။

အတုခိုးမှားအောင် မလုပ်နဲ့

စာနယ်ဇင်းတစ်စောင်ဟာ လူတွေအတွက် အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း မဆောင်ရွက်နိုင်ရင်တောင် အကျိုးမဲ့အောင်တော့ မလုပ်အပ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ဦးနှောက်ငယ်နုသေးတဲ့ ကလေးအရွယ်တွေ အတုခိုး မှား အောင်တော့ တွန်းမပို့သင့်ဘူး။ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီး ဆိုတာက

mgyoe.com

မဂ္ဂယောဂ် အလုပ်သဘောအရ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ပေါ်အောင် အမြဲတမ်း ကြော်
ငြာနေရသူတွေ ဖြစ်တယ်။ မိဒီယာတွေပေါ်မှာ သူတို့ပုံတွေ အဆက်မပြတ်
ပါနေအောင် လုပ်ရတာက သူတို့အလုပ်ရဲ့ သဘာဝ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးလေးကို အပြစ်
မတင်ဘူး။ နားလည်နိုင်တယ်။

အဓိက တရားခံ

ဂီရိမုန်တိုင်း ဒုက္ခသည်များ ကူညီရေးအတွက် အနုပညာသည်
တွေ အပါအဝင် လူတိုင်းလိုလိုက အလှူငွေလေး သိန်းတစ်ရာလောက်
ရဖို့ အားကြိုးမာန်တက် ရှာဖွေနေရတဲ့အချိန်မှာ သိန်းထောင်ချီကုန်တဲ့
မင်္ဂလာပွဲမျိုးကို ကြော်ငြာပေးတာမျိုးတော့ စာနယ်ဇင်းတွေက လုံးဝ
မလုပ်အပ်ဘူး။ ဂျာနယ်တွေလုပ်ပုံက အားကျပြီး အတုမြင် အတတ်သင်
လုပ်အောင် တွန်းပို့နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ မင်္ဂလာပွဲတက် ဝတ်စုံတွေ
နဲ့ အကယ်ဒမီပွဲဝင် ဝတ်စုံတွေကို ကျောင်းသူလေးတွေ အတုခိုး ဝတ်ဆင်
နေကြတာမျိုးတွေ တွေ့မြင်နေရတာ စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်တယ်။ အဓိက
တရားခံကတော့ ပေါ့ပဲ စာနယ်ဇင်းတွေလို့တောင် ပြောလိုက်ချင်တယ်။

လျှပ်ပေါ်ရုံ မကတော့ဘူး

ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက လျှပ်ပေါ်လော်လည်တဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်
ပုံတွေကို မမြင်ရရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကလေးတွေက အတုခိုးမှာလဲ။
မင်္ဂလာညစာစားပွဲ လာတက်ကြတဲ့ ပုံစံတွေက ဟောင်ကောင်လား၊ ရှန်ဟဲ
လားလို့ ထင်မှတ်မှားရလောက်တဲ့ ပုံစံတွေ များပါတယ်။ မြန်မာ မိန်း
ကလေးတွေလို့ ဘယ်သူမှ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ လျှပ်ပေါ်ရုံမကတော့ဘူး။
ပြောင်ပြောင်ကို မပေါ်ပေါ်အောင် ဖော်နေကြတာ။ ပုံကြီးချဲ့ပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ပေါ့ပဲဂျာနယ်တွေထဲက ဓာတ်ပုံတွေသာ ကြည့်လိုက်ပါ။

အဆိပ်တွေ မဖြန့်နဲ့

ဖျော်ဖြေရေးလောကသားတွေက လူတကာကို ဖျော်ဖြေနေတာတော့
ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်လို့ ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ လျှပ်ပေါ်လော်လည်တာတွေကို

mgyoe.com

m g ၅၇၅
ဘုန်းကြီးရှူးနဲ့ လှေလူးလုပ်ပြီး အခမဲ့ ကြော်ငြာပေးနေကြတာတွေကတော့
ကိုယ့်စာနယ်ဇင်း နယ်ပယ်က ကိစ္စဖြစ်လို့ မပြောရင် မဖြစ်ဘူး။ စာနယ်ဇင်း
ဆိုတာ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးဆောင် အလုပ်မျိုး မလုပ်နိုင်ရင်တောင် အဆိပ်
အတောက်တွေ မဖြန့်ဝေမိအောင်တော့ အနည်းဆုံး ထိန်းသိမ်းသင့်ပါတယ်
လို့ နှိုးဆော်လိုက်ပါရစေ။

The Hot News အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၇
၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၁။

အများကြီးကြိုးစားရဦးမယ်

တစ်ညက ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုကို အမှတ်မထင် ကြည့်ဖြစ်သွားတယ်။ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲ အစီအစဉ်တစ်ခုပါ။ သီချင်းဆိုကြ တာတွေတော့ ပြီးသွားပါပြီ။ ဆုပေးရင်းနဲ့ ဒိုင်လူကြီးလုပ်တဲ့သူတွေက ဘယ်သူ့ကို ဘာကြောင့် စတုတ္ထဆု၊ တတိယဆု စသဖြင့် ပေးရတယ် ဆိုတာကို ရှင်းပြနေတာ တွေ့ရတယ်။

တတ်ကျွမ်းနားလည်သူဆိုတော့

အဆိုတော်ကြီးတစ်ယောက်က ရှင်းပြနေတာကို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။ အသံက ဘယ်လို၊ တုန်းက ဘယ်ပုံ၊ ကာလာက ဘယ် သို့ ဆိုတာတွေ ရှင်းပြတာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်။ အကဲဖြတ် ခံနေတဲ့ အဆိုတော်ကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်ရင်း ကျေနပ်နေပုံရတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ ဆိုတာ ဘယ်နေရာ မှားသွားတယ်၊ ဘယ်နေရာ လိုသွားတယ်လို့ ထောက်ပြနေတာကိုပဲ ဝမ်းသာစွာနဲ့ နား ထောင်နေတယ်။ ရှင်းပြနေတဲ့ ဒိုင်လုပ်သူက ဂီတပညာကို အသေအချာ တတ်ကျွမ်း နားလည်သူဆိုတော့ ဝေဖန်ထောက်ပြခံရသူက မကျေမနပ် ဖြစ်စရာ မရှိအောင်ကို တစ်ချက်ချင်း ထောက်ပြသွားတာ နားထောင်သူ တောင် ဗဟုသုတ ရစေတယ်။

စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်

ဒီအစီအစဉ်လေးကို ကြည့်ပြီးတော့ ဝါသနာရှင် လူငယ်၊ လုံမငယ် လေးများကို မြေတောင်မြောက်ပေးဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သေသေချာချာ စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြတာပါလားလို့ အသိအမှတ် ပြုလိုက်မိတယ်။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလို အလေးအနက် လုပ်တာမျိုးက တော်တော် ရှားတယ်။ လူကြားကောင်းရုံလောက် ကြော်ငြာပြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြီးပြီးရော လုပ်တာမျိုးတွေပဲ များတယ်။ ဒိုင်လုပ်သူတွေကလည်း သူတို့အလုပ်ကို သူတို့ လေးလေးစားစားရှိတာ တွေ့ရတယ်။ ဝေဖန်ခံရသူ ကိုယ်တိုင်က ကျေနပ်စွာနဲ့ ပြုံးပြီး နားထောင်နေကြတယ်။ လုပ်ပွဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ကြပုံပေါ်တယ်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာကို အမှန်တကယ် တတ်ကျွမ်းနားလည်သူ 'ပရော်ဖက်ရှင်နယ်'စစ်စစ်တွေ ဆိုတော့လည်း နာမည်ပျက်ခံပြီး မဟုတ်တာတော့ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ယုံကြည်မှု အစကတည်းက ရှိထားကြပုံပါပဲ။

ယုံကြည်မှုရဲ့သဘော

ဒိုင်လုပ်သူတွေရဲ့ ကိုယ့်အလုပ်၊ ကိုယ့်ပညာရပ်အပေါ် တန်ဖိုးထားလေးစားမှုနဲ့ အဆိုဝါသနာရှင် လူငယ်လေးတွေရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ 'ယုံကြည်မှု'ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းကောင်း နားလည်သွားရတယ်။ ယုံကြည်မှုဆိုတာ လုပ်ယူလို့၊ ဖန်တီး တည်ဆောက်ယူလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အခြေခံကိုက စစ်မှန်မှ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တာမျိုး ဖြစ်တယ်လို့ သိမြင် သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သူတွေက သူတို့ဟာ ညာဝါး ဖြီးဖြန်းပြီး လုပ်စားနေသူတွေ မဟုတ်ဘူး။ အသံအကြောင်း၊ အဆိုပညာနဲ့ ဂီတအကြောင်း နောကျေနေတဲ့သူတွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်တွေ့အလုပ်နဲ့ သက်သေပြသွားကြတယ်။ တစ်ခုချင်း၊ တစ်ခုချင်း ဆစ်ပိုင်းပြီး အကဲဖြတ် ဝေဖန်သွားတာတွေကို ဘယ်သူမှ အငြင်းမပွားနိုင်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ပညာကို လက်တွေ့ထုတ်ပြသွားတယ်။

ပညာရှင်ဆိုတာ

အဆိုပြိုင်ပွဲလေးတစ်ခုကနေ 'ယုံကြည်မှု'ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘော

ပေါက် နားလည်သွားသလို 'ပညာရှင်'ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းလည်း သိသွားတယ်။ ဒိုင်လုပ်သူတွေရဲ့ အကဲဖြတ် သုံးသပ်ချက်တွေထဲမှာ ဂီတပညာရှင်ကြီး မိုးဇော်က ဘယ်လိုပြောတယ်၊ ချိုက်ကော့စကီးက ဘယ်လိုဆိုခဲ့တယ်၊ ဘီသိုဗင်ကတော့ ဘယ်လို ရေးခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ လူ့အထင်ကြီးအောင် အကိုးအကားတွေ ရွတ်ပြတာမျိုး တစ်လုံးမှ မပါဘူး။ လူငယ်တွေရဲ့အသံ ဘယ်နေရာမှာ ကီးလွဲပြီး ကြောင်သွားတယ်၊ ဘယ်နေရာက အဆွဲမှာ အသံနစ်သွားတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာတော့ မူရင်းဆိုသွားတဲ့ အဆိုတော်လို ကာလာထည့်မသွားနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ လက်တွေ့ကျတဲ့ အကဲဖြတ် သုံးသပ်ချက်မျိုးတွေပဲ တွေ့ရတယ်။

စာကူးသမားတွေ

ဒီမှာတင် ပညာရပ်တစ်ခုကို အမှန်တကယ် တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ပညာရှင်တွေဆိုတာ သူများပြောတာတွေကို ကိုးကား ရွတ်ပြတာမျိုး မလုပ်တတ်ကြဘူး။ လက်တွေ့အခြေအနေကို သူတို့သိတဲ့၊ မြင်တဲ့အတိုင်း၊ နားလည်ခံစားရတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောပြတတ်သူတွေဖြစ်တယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကိုယ်ပိုင် အမြင်၊ ကိုယ်ပိုင် သုံးသပ်ချက်၊ ကိုယ်ပိုင် အယူအဆ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘဲ သူများ ပြောခဲ့၊ ရေးခဲ့တာတွေကို ပုံတူကူးချပြီး ပြန်ပြော၊ ပြန်ရေးလုပ်နေသူများကို ပညာရှင်လို့ မခေါ်ဘဲ စာကူးသမားတွေလို့သာ ခေါ်ထိုက်ကြောင်း သိသွားခဲ့ရတယ်။ ခုတလော မှ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ စီးပွားရေးပညာရှင်တို့၊ နိုင်ငံရေးပညာရှင်တို့ဆိုတဲ့ ဂျာနယ်လုပ်ပညာရှင်တွေဟာ ဘယ်လိုအမျိုးအစားထဲမှာ ပါသလဲဆိုတာ လည်း ဆက်ပြီး တွေးဆနေမိတယ်။

စာပေလောကပဲ ငဲ့စောင်းကြည့်

နိုင်ငံရေးတို့၊ စီးပွားရေးတို့ဆိုတာက ကျယ်ဝန်း ရှုပ်ထွေးပါသေး တယ်။ ကိုယ်နဲ့နီးစပ်တဲ့ စာပေလောက ကျဉ်းကျဉ်းလေးကိုပဲ ငဲ့စောင်းကြည့် ချင်ပါတယ်။ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ နယ်က စာရေးဆရာတွေရဲ့ ညည်းညူသံတွေ တစ်ခါတလေ ဖတ်ရတယ်။ စာမူပို့ပြီး ရွေး၊ မရွေး သိဖို့က တစ်နှစ်ကျော် ကြာတယ်။ ရွေးထားကြောင်း သိရပြီးတဲ့နောက်

mgjoe.com

စာစောင်ထဲပါဖို့က တစ်နှစ်လောက် ကြာတယ်။ ပါလာတော့လည်း သူများပြောမှ သိရလို့ စာစောင်လိုက်ရှာဝယ်တော့ ပြန်ပို့လိုက်ပြီဖြစ်လို့ ဝယ်မရတော့ဘူး။ နယ်က ကလောင်ရှင်တွေဆီ စာအုပ်နဲ့ စာမူခ ဘယ် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းကမှ တလေးတစား ပို့မပေးကြပါဘူးဆိုတဲ့ ညည်းညူ သံတွေပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကလည်း ဒီအသံတွေ ကြားရ၊ ဖတ် ရတယ်။ အခုထိလည်း ကြားရ၊ ဖတ်ရဆဲပါ။

အယ်ဒီတာတွေက အရေထူပြီးသား

နယ်ကလောင်ရှင်များဟာ ဝါသနာကို တားမရလို့သာ စာတွေ ရေးပြီး ပို့နေကြတာ။ ဘယ်စာစောင်ကိုမှ ယုံယုံကြည်ကြည် ရှိလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အယ်ဒီတာတွေဟာ နီးစပ်ရာချင်းပဲ စာမူ လဲထည့်နေကြ တယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်တည်းပဲ နာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရေးပြီး စာမူခ ထုတ်ယူနေကြတယ်။ တချို့ဆို မိန်းမနာမည်၊ သားနာမည်၊ သမီး နာမည်တွေနဲ့ အမျိုးမျိုး လှည့်ထုတ်နေကြတယ်ဆိုတာတွေ သိနေကြပါ တယ်။ သိကြောင်း မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ရေးသားကြတယ်။ ရေးလို့ ထူးခြား ပြောင်းလဲသွားမယ် မထင်နဲ့။ အယ်ဒီတာတွေက အရေထူပြီးသား။ သူတို့ကိုပြောတာ မဟုတ်သလိုဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေနိုင်ကြတယ်။

စာရေးဆရာမှာ သိခွင့်ရှိတယ်

နယ်ကလူတွေမို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ် မထင်နဲ့။ ရန်ကုန် က လူငယ် ကလောင်သစ်တွေအပေါ်လည်း အလားတူ ဆက်ဆံတာပဲ။ လူငယ်လေးတွေ မကြာခဏ လာပြီး ရင်ဖွင့်ကြလို့ သိနေရတယ်။ လူငယ် လေးတွေ ရင်ဖွင့်ကြတဲ့အထဲမှာ အယ်ဒီတာက စာမူတစ်ပုဒ်ကို ပယ်တဲ့ အခါမှာ ဘာကြောင့်ပယ်ရသလဲဆိုတဲ့အချက်ကို ရှင်းပြဖို့ တာဝန်မရှိဘူး လားဆိုတာ တစ်ခုပါတယ်။ သွားမေးတဲ့အခါမှာ စာမူလည်း ပြန်မရဘူး၊ ဘာအဖြေမှလည်း မပေးဘူးဆိုပြီး တော်တော် မကျေမချမ်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါဟာ ဖြစ်ထိုက်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ စာမူတစ်ပုဒ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကြိုးစားပမ်းစား ရေးထားရတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို ပယ် တယ်၊ ဖြုတ်တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့်ဆိုတာ စာရေးဆရာအနေနဲ့ သိခွင့်၊

mgjoe.com

မေးခွင့်ရှိတယ်။ အယ်ဒီတာပဲဆိုပြီး လုပ်ချင်သလို လုပ်တာမျိုး မရှိသင့်ဘူး။
အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်တော့ ရှင်းပြရမယ်။

မလေးစားရာကျတယ်

ကလောင်သစ် လူငယ်လေးတွေဆိုရင် အယ်ဒီတာရဲ့ ရှင်းပြချက်ဟာ အများကြီး ပညာရစေနိုင်တယ်။ ကိုယ့်အားနည်းချက်၊ လိုအပ်ချက်တွေကို သိမြင်ပြီး ပြုပြင်နိုင်တယ်။ ဆက်ကြိုးစားပြီး စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိသွားနိုင်တယ်။ ပညာရတာ၊ မရတာက တစ်ပိုင်းထားပါ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ရေးထားတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို ဖြုတ်တယ်၊ ဖြတ်တယ်၊ ပယ်တယ် ဆိုရင်တော့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခု ပေးဖို့ တာဝန်ရှိကြောင်း သိသင့်တယ်။ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေးဘဲ ဖြုတ်တယ်၊ ပယ်တယ် ဆိုရင်တော့ စာရေးဆရာကို မလေးစားရာ ကျတယ်။ စာပေလောကသားချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေးစားမှုလေးလောက်တော့ ရှိသင့်တယ်။

လက်နှစ်ဖက်စာပဲရှိ

ရုပ်မြင်သံကြားမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲက ဒိုင်လူကြီးများရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုကြည့်ရင်း စာပေလောကသားထဲက အယ်ဒီတာတွေလည်း အလားတူ ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ပီသစေချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ပီသတဲ့ အယ်ဒီတာတွေ များများရှိနေမှ စာပေလောကသား အားလုံးရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကိုရပြီး ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း တင့်တင့်တယ်တယ်ရှိလာမှာ ဖြစ်တယ်။ အခုလောလောဆယ် ထုတ်ဝေနေတဲ့ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းပေါင်း ၃၀၀ ကျော် ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အားနာနာနဲ့ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် လူရိုသေ၊ ရှင်ရိုသေ နေရာကို ရောက်နေတဲ့ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းဆိုလို့ လက်ချိုးပြီး ရေတွက်ကြည့်လိုက်ရင် လက်နှစ်ဖက် စာထက် မပိုဘူးလို့ပဲ ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ အများကြီးကို ကြိုးစားကြရပါဦးမယ်။

True News အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၄
၈၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၁။

mgjoe.com

ယုန်နှစ်မှာယုန်သားစားခြင်း

တရုတ်ပြက္ခဒိန်အရ ဒီနှစ်က ယုန်နှစ် ဖြစ်တယ်။

ထူးထူးခြားခြား တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တရုတ် နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ ယုန်သား လက်ဆောင်ရတယ်။ မန္တလေးက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က နေပြည်တော်ကအပြန် လမ်းမှာတွေ့လို့ ဝယ်လာခဲ့ပြီး ကားဂိတ်ကတစ်ဆင့် ပို့လိုက်တာ။ မနှစ်ကလည်း သူ ပို့ပေးလို့ နှစ်ငါးဆယ်လောက်အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယုန်သား စားလိုက်ရတယ်။ ဘုတလင်က ရလို့ ပို့လိုက်တာတဲ့။

တိုင်း၍ရက်တဲ့ ပက္ကလာ

သူက မန္တလေးသားစစ်စစ်ဆိုတော့ အညာစာတွေ ကြိုက်တတ် တယ်။ တစ်ခါတလေ တယ်လီဖုန်းထဲက နေပြီးတောင် အညာစာတွေ အကြောင်း သူပြောတာ နားထောင်ရင်း သရေ(သွားရည်)ကျရတယ်။ ညက်ညက်ကလေးနဲ့ အပြောလည်း ကောင်းတယ်။ သူ ယုန်သားပို့တဲ့ နေ့မှာပဲ နှမတွေကလည်း ထုံးစံအတိုင်း အညာစာတွေ ဘူးကြီးတစ်ဘူးနဲ့ ပို့လိုက်တော့ တိုင်း၍ရက်တဲ့ ပက္ကလာဆိုသလို ဖြစ်သွားတယ်။ နှမတွေ ပို့တဲ့အထဲမှာက တမာရွက်နဲ့ ထနောင်းရွက် ပါသလို ခွေးတောက်ရွက်

လည်း ပါတယ်။ တစောင်းခါးလည်း ပါတယ်။ ပဲနဲ့ ဆီးသီးလည်း ပါ
တယ်။ ပဲမြစ်နဲ့ ခေါပုတ်တောင် မကျန်ဘူး။ နည်းနည်းနဲ့ စုံအောင် ထည့်
ပေးလိုက်တာလို့ ပြောပေမဲ့ တစ်မျိုးတစ်မျိုးကို နည်းတာမဟုတ်ဘူး။
တစ်ဆင့်တောင် ပြန်ပြီး ခွဲဝေပေးရသေးတယ်။

ယုန်သားနဲ့ ခွေးတောက်ရွက်ဟင်းချို

တိုင်း၍ရက်တဲ့ ပက္ကလာလို့ ပြောလိုက်တာက ယုန်သားနဲ့ ခွေး
တောက်ရွက် သိပ်ပြီး လိုက်ဖက်လို့ပါ။ ယုန်သားပြုတ်တဲ့ အရည်ထဲကို
ခွေးတောက်ရွက်ကလေးခပ်ပြီး သောက်ရတဲ့အရသာက သိပ်ကောင်းတာ။
ပြုတ်ထားတဲ့ ယုန်သားကိုထောင်းပြီး ကြက်သွန်နီပါးပါးလှီး၊ ဆီရွဲရွဲလေး
နဲ့ စားရတာကလည်း ဘာနဲ့မှ မတူအောင် အရသာရှိလှပါတယ်။ ယုန်
သားက ကြက်သားထက် နူးညံ့ပြီး ပိုချိုတယ်။ ချက်စား၊ ကြော်စား၊
ပြုတ်ထောင်း၊ ကြော်စား အမျိုးမျိုး စားလို့ရတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့
ယုန်သားထောင်း၊ ခွေးတောက်ရွက်ဟင်းချို၊ ပဲနပ်၊ မရမ်းသီးထောင်း၊
ထနောင်းရွက်သုပ်နဲ့ အညှာ ပြန်ရောက်နေသလို အောက်မေ့ရတယ်။

လပေါ်က ယုန်လို့

ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ယုန်သားကို ခဏခဏ သတိရနေတယ်။
မနှစ်ကမှ မိတ်ဆွေရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် စားရတာ။ ဒီနှစ် ယုန်နှစ်မှာလည်း
ယုန်သားစားရတော့ လပေါ်က ယုန်ကလေးလို အသက်ရှည်မယ့်ပုံပဲ။
ထမင်းစားရင်းကနေ ငယ်ဘဝကို ပြန်ပြီး တွေးမိတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက
တရုတ်တန်းဈေးမှာ ယုန်သားရလေ့ ရှိတယ်။ ယုန်သားကို ထောင်းဖို့
အသားကိုနှင်တော့ ထွက်လာတဲ့ အရိုးတွေကို ဟင်းချိုအိုးထဲ အမေက
ပစ်ထည့်တတ်တယ်။ ဟင်းချိုက ပိုချိုတာပေါ့။ မရမ်းသီး မပေါ်တဲ့အချိန်
ဆိုရင်တော့ မန်ကျည်းသီးထောင်းနဲ့လည်း လိုက်ဖက်ပါတယ်။ မန်
ကျည်းသီး ထောင်းပေါ်မှာ ပင်စိမ်းရွက်ကလေးတွေ အုပ်လိုက်ရင် အနံ့
ကလေး မွှေးနေတာပေါ့။

mgjoe.com

အဆောင်တွေထဲ ပြေးဝင်လာကြ

ရန်ကုန်မှာတော့ ယုန်သားစားလေ့ မရှိကြဘူး။ ရောင်းတာလည်း မတွေ့ဖူးဘူး။ မွေးဖို့ရောင်းတဲ့ ယုန်တွေပဲ ရှိတယ်။ ပေါပေါမရလို့ မစားတတ်ကြတာ ထင်ပါရဲ့။ မန္တလေးမှာတော့ ငယ်စဉ်က တော်တော် ပေါတယ်။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်ရဲ့ ယောက်ျားလေး အဆောင်နှစ်ဆောင် ဖြစ်တဲ့ အောင်မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ ရွှေပြည်အေးဆောင် ဆောက်ပြီးစကဆို အဆောင်ထဲကို ယုန်ကလေးတွေ ပြေးပြေးလာတတ်တယ်။ အဆောင် တွေရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာက လယ်ကွင်းတွေနဲ့ ထန်းတောတွေ ရှိတာကိုး။ ယုန်လိုက်ရုံလောက်တော့ အဝေးကြီး သွားစရာ မလိုဘူး။ တက္ကသိုလ် ဝန်းကျင်မှာတင် ရတယ်။

ဆင်အုပ်နဲ့ တိုး

သေနတ်ပစ် ဝါသနာမပါပေမဲ့ တောလည်တာ ဝါသနာပါလို့ သူငယ်ချင်းတွေ တောပစ်ထွက်ရင် လိုက်လေ့ရှိတယ်။ ပလိပ်လောက် ထွက်လိုက်ရုံနဲ့ တောဝက် ကောင်းကောင်းပစ်ရတယ်။ မတွေ့တဲ့အခါ မရှိသလောက်ပဲ။ ထုံးဘိုတို့၊ ရွှေစာရုံတို့ဘက်ထွက်ရင် တောဝက်သာ မက ဒရယ်တို့၊ ဂျီ(ချေ)တို့ပါ ရတယ်။ တစ်ခါကဆို နားဋ္ဌောင်းကျ ချောင်းဖျားမှာ သူငယ်ချင်းတွေက ဂျီ လိုက်ချောင်းနေတုန်း တစ်ယောက် တည်း သရက်သီး လိုက်ကောက်နေမိတယ်။ သရက်တောကြီးက နေပြောက် တောင် မထိုးဘူး။ ကြွေကျတဲ့ သရက်ကင်းကလေးတွေ လိုက်ကောက် နေတုန်း ဆင်လေးငါးကောင်အုပ်နဲ့ တိုးလို့ ပြေးရတာ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသေးတယ်။ နှစ်ဆယ့်တစ်မိုင် ဝန်းကျင်မှာ တစ်ခါတလေ ကျား တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်က မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)အတက် တောင်ကြော တွေမှာ ရေထွက်ကလေးတွေ၊ စမ်းချောင်းကလေးတွေက သိပ်ပေါတာ။

မုဆိုးလည်း သူ့စရိုက်နဲ့သူ

ရေထွက်ကလေးတွေနေရာမှာ သားကောင်မျိုးစုံ ရေသောက်လာ လေ့ ရှိတယ်။ တောပစ်သူတွေက ရေထွက်နေရာက စောင့်ပြီး ပစ်ရုံပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေက တောဝက်ကိုပဲ ရှာကြတာများတယ်။ ဝက် မရမှ

ဒရယ်တို့၊ ဂျီ(ချေ)တို့ ပစ်ကြတယ်။ မုဆိုးလည်း သူ့စရိုက်နဲ့သူ သေနတ်
ကိုင်ပြီး မည်းမည်းမြင်တိုင်း လျှောက်ပစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ငယ်စဉ်က
လည်း လေးခွတောင် မကိုင်ဖူးဘူး။ တောလည်ရတာကို ပျော်တာ။ တော
ထဲရောက်ရင် ဆီးသီးခူးမယ်။ မရန်းသီး ကောက်မယ်။ ဒါပဲ။

မိဘမဲ့ ဝက်ဝံလေး နှစ်ကောင်

တစ်ခါက ထုံးဘိုတို့၊ ကျောက်ချောတို့ဘက် တောလည်ရင်း
မိဘမဲ့ဝက်ဝံလေး နှစ်ကောင် တွေ့ခဲ့ရတာကို မှတ်မိသေးတယ်။ ဝက်ဝံ
လေးတွေက တစ်လသား အရွယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်နဲ့ တူပါတယ်။
ဝက်ဝံမကြီးက တစ်ယောက်ယောက် လက်ချက် မိသွားပုံရပါတယ်။
ဝက်ဝံလေး နှစ်ကောင်ကို ယူလာပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ်မှာ
နို့ဘူးတိုက် မွေးထားကြတယ်။ သိပ်လိမ္မာပြီး သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်။
နောက်တော့ ဒီကောင်တွေက ဧရာမ အကောင်ကြီးတွေ ဖြစ်လာတယ်။
အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ပြောလွန်းမက ပြောကြတာကြောင့်
နောက်ဆုံးမှာ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ကျောက်ဆည်ဘက်က မြို့ကြီး
ဒေါင်းမီးအထိ ယူသွားပြီး မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ လွှတ်ပစ်ခဲ့ကြရတယ်။

သမိုင်းဆောင်းပါးလို့

ယုန်သားထောင်းနဲ့ ခွေးတောက်ရွက်ဟင်းချို စားရင်းသောက်ရင်း
ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ လွမ်းဆွတ်နေမိတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အခုခေတ် လူငယ်တွေ ဖတ်မိရင်တော့ သမိုင်းဆောင်းပါး
တစ်ပုဒ် ဖတ်ရသလို အောက်မေ့နေကြပါလိမ့်မယ်။ အခြေအနေတွေက
ဆက်စပ်ကြည့်လို့ မရနိုင်လောက်အောင်ကို ပြောင်းလဲသွားကြပြီ မဟုတ်
လား။ လူ့သမိုင်းမှာ ပြောင်းလဲမှုဆိုတာ လိုအပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။
တားဆီးလို့မရတဲ့ အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းလဲမှုတိုင်း
ဟာ ကောင်းတယ်လို့တော့ သတ်မှတ်လို့မရဘူး။ ကောင်းတဲ့ ပြောင်းလဲမှု
ရှိသလို မကောင်းတဲ့ ပြောင်းလဲမှုလည်း ရှိတယ်။

mgjoe.com

ဆင်နဲ့ လူ့ ဘယ်သူက ကျူးကျော်တာလဲ

မကြာမီကပဲ တောဆင်ရိုင်းတွေ အန္တရာယ်ပြုလို့ အင်းတကော်နား မှာ လူနှစ်ယောက် သေဆုံးသွားတဲ့သတင်း ဖတ်ရတယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဘက်မှာလည်း ရွာနားပတ်ဝန်းကျင်ကို တောဆင်ရိုင်းတွေ ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်တဲ့သတင်းတွေ ဖတ်ရတယ်။ ကလော အတက် ယင်းမာပင် နားမှာလည်း တောဆင်ရိုင်းတွေ ဝင်ရောက်လာတဲ့သတင်းတွေ ဖတ်ရတယ်။ တောဆင်ရိုင်းတွေ ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်တယ်လို့ သတင်းတွေက ဆို တယ်။ လူတွေရဲ့ ရပ်ရွာထဲကို ဆင်တွေကလာပြီး နှောင့်ယှက်တာလား။ ဆင်တွေနေတဲ့ တောကြီးထဲကို လူတွေက ဝင်ရောက် ကျူးကျော်နေထိုင် ကြတာလားဆိုတာ စဉ်းစားကြဖို့ ကောင်းတယ်။ တောအုပ်ကြီးတွေ အဖြစ်ကနေ လူနေ ရပ်ရွာတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခြင်းရဲ့ရလဒ် မဟုတ် ဘူးလား။

လူတွေကိုယ်တိုင် လုပ်တာ

ဒီနေ့ ကမ္ဘာ့နေရာ အနှံ့အပြားမှာ အပူလွန်ကဲလိုက်၊ အအေး လွန် ကဲလိုက်၊ ရေကြီးလိုက်၊ မုန်တိုင်းတိုက်လိုက်၊ ငလျင်လှုပ်လိုက်၊ မီးတောင် ပေါက်ကွဲလိုက်နဲ့ သဘာဝအန္တရာယ်ဆိုးကြီးတွေ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မကြား ရတဲ့နေ့ တစ်နေ့မှ မရှိပါဘူး။ ဒီအန္တရာယ်ဆိုးကြီးတွေ အများစုက လူသားတွေကိုယ်တိုင် ဖန်တီးခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို လူတိုင်းလိုလို သိနေကြတယ်။ မသိလို့ လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တောထဲက ဆင် တွေက လူနေရပ်ရွာထဲ ဝင်ရောက် ကျူးကျော်တာလား။ လူတွေကပဲ ဆင်တွေနေတဲ့ တောအုပ်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပြီး ကျူးကျော်နေထိုင်ကြတာ လား ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ။ လူတိုင်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ဆင် ခြင်ကြသလား။ ပြုပြင်ကြသလား။ ရှောင်ကြဉ်ကြသလား။ အဲဒါကြောင့် ရှေးဖြစ်ဟောင်းတွေ ပြန်ပြီး ပြောနေရတာပါ။

Weekly Eleven
၉၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၁။

လိုကယ်စိတ်နဲ့ ဂလိုဘယ်ခေတ်

မြန်မာလူမျိုးများဟာ အလွန်အားနာတတ်တယ်။ လူတစ်ဖက်သားကို 'နင်ပဲ ငဆ' ပြောဖို့ မဆိုနဲ့။ ကိုယ်ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ရရှိကြောင်း လက်မှတ် ကလေးထိုးပေးဖို့ ပြောရမှာတောင် အားနာနေတတ်တယ်။ ကိုယ်က ရစရာရှိတဲ့ပိုက်ဆံ တောင်းရမှာလည်း အားနာတတ်တယ်။

ဒီခေတ်နဲ့ မကိုက်တော့

ကမ္ဘာကျော်တဲ့ မြန်မာတို့ရဲ့ 'အားနာမှု' စရိုက်ဟာ ဒီခေတ်ကြီးနဲ့ မကိုက်တော့ဘူး။ ငွေက အရာရာကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်တဲ့ခေတ် မရောက်သေးခင်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ အဲဒီခေတ်က လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ် အဆင့် အတန်းက ခုခေတ်လောက် မနိမ့်ကျသေးဘူး။ လူတိုင်းလိုလို ကတိတို့၊ သစ္စာတို့၊ သိက္ခာတို့ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း သိကြတယ်။ လူတိုင်းမှာ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို လူကြီးလူကောင်း စိတ် ရှိကြတယ်။ မကောင်းမှုပြုရင်တောင် လူသူလေးပါး မမြင်ကွယ်ရာမှာ သိုသိုသိပ်သိပ် ပြုကြတယ်။ လာဘ်ထိုးဖို့ ပိုက်ဆံပေးတာတောင် ပေးမှန်း မသိအောင် မုန့်ပုံးထဲထည့်ပြီး ပေးကြတယ်။

‘ကြောင်ဖြူတာ၊ မည်းတာ အရေးမကြီးဘူး။ ကြွက်မိဖို့သာ လိုရင်း ပဲ’ဆိုတဲ့ အဘိဓမ္မာက စီးပွားရေးလောကရဲ့ ဆောင်ပုဒ်အဖြစ် ရောက်ရှိ လာကတည်းက လူတွေမှာရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းစိတ်ဆိုတာ ပျောက် ကွယ်သွားတယ်။ ပိုက်ဆံရဖို့၊ အကျိုးရှိဖို့အတွက် ဘယ်နည်းနဲ့လုပ်လုပ် တရားတယ်လို့ သဘောထားကုန်တော့တယ်။ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ ဖုံး လက်နက်တွေ၊ ရောဂါပိုးမွှား လက်နက်တွေနဲ့ လောင်မီးဖုံးတွေ ထုတ် လုပ်ရောင်းချကြတဲ့အထိ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ယုတ်မာရက်စက် ကုန်ကြတယ်။ ကလေးတွေကိုတိုက်တဲ့ နို့မှုန့်ဘူးတွေထဲ အန္တရာယ်ဖြစ်စေ တဲ့ ဓာတုပစ္စည်းတွေ ရောနှောရောင်းချတဲ့အထိ မသမာစိတ်တွေ ကြီးထွား လာကြတယ်။

မိရိုးဖလာ လုပ်ပုံလုပ်နည်း

ကိုယ့် တစ်ကိုယ် ကောင်းစားရေးအတွက် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်မညာ ‘ဘနဖူး သိုက်တူး’သလို လုပ်ကြတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ မြန်မာတို့ရဲ့ ‘အားနာစိတ်’ဟာ ဘယ်လိုမှ မဆီလျော်တော့ဘူး။ အထူး သဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်တဲ့အခါမှာ မြန်မာတို့ရဲ့ ရိုးရာအစဉ်အလာ လုပ် နည်း လုပ်ဟန်တွေ၊ ပင်ရင်းစိတ်ဓာတ်မျိုးတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ် တော့ဘူး။ စီးပွားရေးလောကထဲက မြန်မာအတော်များများဟာ ရှေးမိရိုး ဖလာ မိသားစု စီးပွားရေးလုပ်တဲ့ ပုံစံမျိုး၊ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ နိုင်ငံတကာ ဈေးကွက်ကြီးထဲ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေကြတာ တွေ့ရတယ်။ အားနာပြီး ပြောသင့်ပြောထိုက်တာကို မပြောဘဲ နေလိုက်တာ၊ ရသင့်ရထိုက်တာကို မတောင်းဘဲ နေလိုက်တာ၊ စာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ကလေးတစ်ချက် ထိုးခိုင်းလိုက်ရမှာကို အားနာပြီး မထိုးခိုင်းလိုက်တာ စတဲ့ စတဲ့ ပရော် ဖက်ရှင်နယ် မဆန်မှုတွေကြောင့် ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေ ကြုံရတာမျိုး မကြာ ခဏ တွေ့မြင် ကြားသိနေရတယ်။

ပါးစပ်နဲ့ အလုပ်လုပ်

နိုင်ငံခြားသားနဲ့ မဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်အချင်းချင်း လုပ်တဲ့အခါ ပိုဆိုး

mgyoe.com

m g တယ်။ စာချုပ်စာတမ်းတွေ ဘာတွေမရှိဘဲ ပါးစပ်နဲ့တင် လုပ်သွားကြတာ တွေ များတယ်။ 'အချင်းချင်းတွေပဲ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး'ဆိုပြီး လုပ်ကြရင်းနဲ့ သိပ်မကြာခင် ပြောစရာတွေဖြစ်လာတော့ စာချုပ်စာတမ်းတို့၊ သဘောတူညီချက်တို့ တစ်ခုမှ မရှိကြဘူး။ ဒီတော့ အပ်နဲ့ထွင်းရုံနဲ့ မရ တော့ဘူး။ ပုဆိန်နဲ့ ပေါက်ကြရတော့တယ်။ မူလက အင်မတန် ရင်းနှီး ချစ်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြတော့တယ်။

အလှူပေးတာမဟုတ်

မြန်မာ စီးပွားရေးလောကသားတွေရဲ့ လက်သုံး စကားတစ်ခွန်း ရှိသေးတယ်။ 'အလုပ်ရှင်၊ အလုပ်သမားလို့ သဘောမထားပါဘူး။ မိသားစုလို သဘောထားပါတယ်'ဆိုတာဖြစ်တယ်။ ဒီစကားဟာ တော် တော်ကို စီးပွားရေးသမား မပီသတဲ့စကား၊ ပရော်ဖက်ရှင်နယ် မဟုတ်တဲ့ စကား ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မသိကြဘူး။ ခပ်လွယ်လွယ် ပြောလိုက်တဲ့ သဘော ဖြစ်တယ်။ စီးပွားရေး လုပ်တယ်ဆိုတာ ပရဟိတဂေဟာ ဖွင့် တာ မဟုတ်ဘူး။ အလှူပေးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားကြားမှာ တိကျတဲ့ စည်းကမ်းတွေ ရှိရမယ်။ နှစ်ဦး သဘော တူထားတဲ့ ပဋိညာဉ်တွေ ရှိရမယ်။ လုပ်ပိုင်ခွင့်နဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း တိတိကျကျ ရေးဆွဲထားတာ ရှိရမယ်။

အလုပ်သမားက နာ

ပရော်ဖက်ရှင်နယ်သဘောကို နားမလည်တဲ့အတွက် အရှည်သဖြင့် ကျတော့ အငြင်းပွားစရာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ စာချုပ်စာတမ်း မရှိတော့ အများအားဖြင့် အလုပ်သမားဘက်က နစ်နာရတာ များတယ်။ 'မိသားစု လို သဘောထားပါတယ်'ဆိုတဲ့ စကားလှလေး သုံးပြီး အလုပ်ရှင်က အသာစီးယူတာ များတယ်။ ခိုင်းတဲ့နေရာမှာသာ မိသားစုလို သဘော ထားပြီး နေ့ညမရှောင် အလုပ်မပြီးမချင်း ပြန်မလွှတ်ဘဲ ခိုင်းတာ။ ပေးတဲ့ နေရာ၊ ကျွေးတဲ့မွေးတဲ့ နေရာကျတော့ မိသားစုလို သဘောထားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်သမားလို သဘောထားပြီး ပေးတာ၊ ကျွေးတာချည်းပါပဲ။